DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XXIII | Warszawa, dnia 15 sierpnia 1946 r. | Nr 8

TREŚĆ:

Część A.

Dział Ogólny.

Dział Personalny.

Dział Handlowo - Taryfowy.

Dział Budowy i Utrzymania Kolei.

Dział Zasobów Kolejowych.

Dział Dróg Kołowych.

Część C.

Przedruki.

DZIAŁ OGÓLNY.

99

[O]kólnik Nr 17 Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 maja 1946 r. w sprawie ogłoszeń (reklam) urzędów, przedsiębiorstw i instytucyj państwowych.

Z uwagi na to, że daje się zauważyć w prasie nadmiar ogłoszeń (reklam i t. p.) urzędów, przedsiębiorstw i instytucyj państwowych, niejednokrotnie zupełnie niepotrzebnych, co jest marnotrawstwem grosza publicznego i uszczupleniem dochodów Skarbu Państwa z jednej strony, powodującym bezmyślny wyścig w jakości i wielkości ogłoszeń (reklam i t. p.), a przez to marnotrawstwem dóbr i pracy z drugiej strony, zarządzam co następuje:

1) Wszelkim urzędom, przedsiębiorstwom i instytucjom państwowym wolno umieszczać w prasie ogłoszenia (reklamy i t. p.) jedynie konieczne z uwagi na obowiązujące przepisy prawne oraz tylko konieczne dla życia gospodarczego i w każdym przypadku gospodarczo uzasadnione.

2) Ob. Ob. Ministrowie podadzą powyższy okólnik do wiadomości i ścisłego przestrzegania podległym Im urzędom, przedsiębiorstwom i instytucjom państwowym.

Nr MK. G. 1-8/18/46.

100

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 25 czerwca 1946 r. o utworzeniu i organizacji Muzeum Komunikacji.

Niniejszym zarządzam:

§ 1.

Tworzy się ponownie po przerwie wojennej Muzeum Komunikacji, jako instytucję podległą bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji, z siedzibą w m. st. Warszawie, dotowaną z kredytów przydzielonych przez Ministra Komunikacji.

§ 2

Zadania Muzeum Komunikacji i jego organizację określa Tymczasowy Regulamin stanowiący załącznik niniejszego zarządzenia.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1946 r. Z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 maja 1928 r. w sprawie Regulaminu Tymczasowego Muzeum Kolejowego.

Nr I 1—09/5/46.

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 25 czerwca 1946 r. Nr I 1—09/5/46.

Tymczasowy Regulamin Muzeum Komunikacji.

§ 1.

1. Muzeum Komunikacji, zwane w dalszym ciągu Muzeum, ma na celu szerzenie wiedzy w zakresie komunikacji oraz ułatwienie badań naukowych w tej dziedzinie.

2. Do zadań Muzeum należy w szczególności gromadzenie, systematyzowanie, utrzymanie i udostępnianie ogółowi społeczeństwa zbiorów materiałów, modeli, wzorów, wydawnictw, druków, rysunków, wykresów, zdjęć fotograficznych i wszelkich innych przedmiotów odnoszących się do zagadnień komunikacji polskiej i zagranicznej.

3. Przez wyrażenie „komunikacja", używane w niniejszym Regulaminie, należy rozumieć także turystykę oraz hydrologię i meteorologię.

§ 2.

Muzeum składa się z następujących działów:

1) kolejowego;
2) dróg kołowych!
3) motoryzacji;
4) dróg wodnych;
5) lotnictwa;
6) turystyki;
7) hydrologiczno - meteorologicznego.

§ 3.

1. Każdy dział Muzeum zawiera następujące grupy zbiorów:

1) **historyczną**, która ma odtwarzać dzieje powstania i rozwoju danej dziedziny komunikacji na ziemiach polskich, do czasu powtórnego odzyskania niepodległości;

2) **współczesną**, która ma obrazować wysiłek myśli twórczej, wiedzy oraz uzdolnień pracowników danej dziedziny komunikacji i zawodów pokrewnych;

3) **zagraniczną**, która ma obrazować dzieje i stan danej dziedziny komunikacji zagranicznej;

4) **naukowej**, która ma obejmować zbiory z zakresu nauki związanej z daną dziedziną komunikacji.

2. Dla potrzeb wszystkich działów Muzeum winna być utworzona biblioteka, gromadząca piśmiennictwo fachowe z wszystkich dziedzin komunikacji.

§ 4.

Organami Muzeum są:

1) Rada Muzealna;
2) Dyrektor Muzeum.

§ 5.

1. Rada Muzealna jest organem opiniodawczym, doradczym, i fachowym nadzorczym w stosunku do Muzeum.

2. Szczegółowy zakres działania, organizację i tryb postępowania Rady Muzealnej określi osobny regulamin wydany przez Ministra Komunikacji.

§ 6.

1. Na czele Muzeum stoi dyrektor, wyznaczony i zwalniany przez Ministra Komunikacji i podległy Mu osobiście.

2. Dyrektor Muzeum:

1) zarządza Muzeum stosownie do wskazówek fachowych i opinii Rady Muzealnej, oraz pod nadzorem administracyjnym dyrektora Gabinetu Ministra, w szczególności:

a) sprawuje opiekę nad zbiorami Muzeum, mianowicie nad ich przechowywaniem, systematyzacją, utrzymaniem i konserwacją oraz prowadzi szczegółowy inwentarz i katalogi zbiorów,

b) troszczy się o uzyskanie nowych eksponatów, z myślą przewodnią, aby Muzeum było wiernym obrazem stanu komunikacji i dążeń do jej rozwoju,

c) dba o dostosowanie układu zbiorów Muzeum do potrzeb nauczania i dydaktyki,

d) ułatwia zapoznawanie się ze zbiorami Muzeum zwiedzającej publiczności, zwłaszcza wycieczkom zbiorowym i osobom pracującym naukowo,

e) organizuje pokazy, odczyty i wykłady dla poszczególnych grup pracowników działu komunikacji i osób interesujących się komunikacją,

f) prowadzi propagandę prasową dotyczącą Muzeum,

g) reprezentuje Muzeum na zewnątrz,

h) załatwia sprawy administracyjne Muzeum (finansowo - rachunkowe, gospodarcze, personalne etc.) w zakresie poruczonym przez dyrektora Gabinetu Ministra.

3. Dyrektora Muzeum zastępuje, w razie niemożności pełnienia przezeń służby, pracownik Muzeum wyznaczony przez Ministra Komunikacji.

§ 7.

1. Do pomocy dyrektora Muzeum przydana jest potrzebna ilość pracowników fachowych naukowych i personelu pomocniczego, w granicach etatów zatwierdzonych przez Ministra Komunikacji.

2. Personel Muzeum składa się w zasadzie z pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, zawartej z Ministerstwem Komunikacji, wyjątkowo spośród funkcjonariuszy Ministerstwa Komunikacji lub pracowników przedsiębiorstw państwowych podległych Ministerstwu Komunikacji, przydzielonych do służby w Muzeum zarządzeniem Ministra Komunikacji.

3. Normy wynagrodzenia pracowników umownych określi osobne zarządzenie Ministra Komunikacji.

§ 8.

Muzeum może pobierać opłaty od osób zwiedzających Muzeum i korzystających z pokazów i odczytów urządzanych przez Muzeum na pokrycie kosztów takich przedsięwzięć. Wysokość tych opłat ustala Minister Komunikacji.

§ 9.

Muzeum będzie otwarte dla publiczności w dniach i godzinach określonych w osobnym zarządzeniu.

101

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 9 lipca 1946 r. o podziale i zakresie działania wydziałów komunikacyjnych w urzędach wojewódzkich.

1. Wydział komunikacyjny urzędu wojewódzkiego dzieli się na 4 oddziały: ogólny, budowy i utrzymania dróg, budowy i utrzymania mostów, lotnictwa cywilnego.

2. Do zakresu działania **oddziału ogólnego** należą: opracowywanie projektów przepisów i zarządzeń ogólnych (organizacyjnych) opracowywanie zagadnień związanych z wykonywaniem ustawy o budowie i utrzymaniu dróg publicznych oraz zarządzeń Ministerstwa Komunikacji i Wojewody, wspólnych dla dwóch lub więcej oddziałów, ogólny nadzór pod względem administracyjnym nad gospodarką drogową związków komunalnych, sprawy inspekcyj i wydawania zarządzeń poinspekcyjnych, sprawy placów i innych nieruchomości drogowych, sprawy wywłaszczenia gruntów, sprawy spółek drogowych, sprawy odszkodowań wojennych i zabezpieczenie mienia, dokonywanie pomiarów ruchu i grubości nawierzchni, sprawy zaopatrzenia i produkcji, ewidencja i katalogi, kosztorysy, przetargi i umowy na zakup i dostawę maszyn i narzędzi drogowych oraz nadzór nad ich odbiorem, sprawy budżetowe i przydziału kredytów, sprawy finansowe i gospodarcze, sprawdzanie pod względem rachunkowym i kasowym wydatków drogowych i mostowych, sprawy zapomóg i pożyczek dla samorządów, sprawy depozytów i kaucji, sprawy osobowe i uposażenia służby drogowej, aprowizacyjne i zaopatrywania pracowników, sprawy norm płac robocizny i umów zbiorowych, sprawy sprawozdawcze statystyczne, wydawnicze, współpraca z zrzeszeniami budowlanymi i instytucjami naukowymi, wreszcie załatwianie czynności kancelaryjnych.

3. W skład oddziału ogólnego wchodzi referat turystyczny, podległy pod względem fachowym bezpośrednio naczelnikowi wydziału.

4. **Referat turystyczny obejmuje sprawy:** wykonywania zarządzeń i poleceń Wydziału Turystyki Ministerstwa Komunikacji; opracowywanie w terminach właściwych umotywowanych preliminarzy wydatków na popieranie i propagandę turystyki (Dz. 2 budżetu Ministerstwa Komunikacji); opracowywanie akceptowanych przez Wojewódzką Komisję Turystyczną planów półrocznych (letniego i zimowego) inwestycyj turystycznych w terenie na podstawie budżetu turystycznego; zgłaszanie do Ministerstwa Komunikacji umotywowanych wniosków w sprawie subwencji dla stowarzyszeń krajoznawczych i turystyki czynnej na inwestycje turystyczne w terenie i na wydawnictwa; utrzymywanie kontaktu z wojewódzkim wydziałem kultury i sztuki i z powiatowymi oraz miejskimi referatami kultury i sztuki ze względu na opiekę wykonywaną przez nie nad muzeami, zabytkami sztuki, historii i kultury, pamiątkami martyrologii polskiej i innymi obiektami zainteresowania turystycznego; zbieranie danych informacyjnych o osobliwościach turystycznych i przemyśle turystycznym, hotelach, pensjonatach, restauracjach, letniskach, uzdrowiskach, biurach podróży, przedsiębiorstwach komunikacji samochodowej, miejscach wczasów, domach wypoczynkowych i t. p., w związku z literaturą turystyczną i krajoznawczą oraz wydawnictwami; inicjatywa i współudział w fachowym szkoleniu zawodowych przewodników turystycznych, pracowników biur podróży, pracowników przemysłu gospodniczo - hotelarskiego i t. p.; inicjatywa i współpraca w organizowaniu regionalnych wystaw krajoznawczych i propagandowo - turystycznych; kontakt i współdziałanie z organizacjami turystycznymi i krajoznawczymi, biurami podróży, związkami przemysłu turystycznymi i krajoznawczymi, biurami podróży, związkami przemysłu turystycznego, organizacjami młodzieży i związkami zawodowymi, o ile prowadzą pracę w dziedzinie turystyki, wczasów lub domów wypoczynkowych, zarządami uzdrowisk, letnisk i t. p.; inspirowanie prasy na terenie województwa w sprawach krajoznawczych i propagandy turystycznej; kontakt z referatami przemysłu gospodniczo-hotelarskiego w urzędach wojewódzkich i starostwach, oraz z wydziałami opieki społecznej w tych urzędach w sprawach wywczasów i domów wypoczynkowych; kontakt z właściwymi terenowo-referentami turystycznymi Dyrekcji Okręgowych Kolei Państwowych; współdziałanie z samorządem terytorialnym i gospodarczym w sprawach propagandy turystycznej, letnisk, wczasów i domów wypoczynkowych.

5. Do zakresu działania **oddziału budowy i utrzymania dróg należą:** sprawy projektowania budowy i utrzymania dróg, przeprowadzanie studiów polowych i badań gruntów, planowanie sieci dróg, ustalanie kierunków dróg projektowanych, zmiana i regulacja kierunków dróg w związku z wykonywaniem reformy rolnej, opracowywanie własnych i zatwierdzanie przedłożonych projektów dróg, opracowywanie programów i kosztorysów budowy i przebudowy dróg państwowych i samorządowych i ich wykonywanie, sprawy utrzymania dróg państwowych i samorządowych, budowa i remont budynków drogowych, opracowywanie planów i programów zadrzewiania dróg, sprawy estetyki drogowej i pielęgnacji drzew, sprawy norm i warunków technicznych dla materiałów, maszyn i narzędzi drogowych, ogólny nadzór pod względem technicznym nad gospodarką związków komunalnych, sprawy znaków drogowych oraz obcych urządzeń na drogach, sprawy przerw i ograniczeń ruchu, akcja przeciwśnieżna, opinie i rzeczoznawstwo w sprawach drogowych, sprawy statystyki drogowej, map drogowych oraz ewidencji i klasyfikacji dróg, sprawy wynikające z ustawy o przepisach porządkowych, współudział w odbiorze dostarczonych maszyn i narzędzi, badanie materiału i sprzętu drogowego i zaopatrywanie w nie robót, przeprowadzanie przetargów i zawieranie umów na roboty drogowe, nadzór, kontrola i odbiór wykonywanych robót, rozdział i gospodarka przydzielonymi kredytami na cele budowy i utrzymania dróg, sprawdzanie pod względem rzeczowym rachunków i wydatków na budowę i utrzymanie dróg i wnioski w sprawach asygnowania należności, sprawy sprawozdawcze, współpraca z innymi instytucjami publicznymi w zakresie budowy, przebudowy i utrzymania dróg.

6. Do zakresu działania **oddziału budowy i utrzymania mostów** należą: sprawy studiów i projektów budowy i utrzymania mostów, studia polowe i badanie gruntów pod budowę mostów, próbne wiercenia, opracowywanie własnych lub zatwierdzanie przedłożonych projektów mostów, opracowywanie programów i kosztorysów budowy mostów i ich realizacja, sprawy utrzymania mostów, ewidencja i klasyfikacja mostów i przepustów, akcja przeciwlodowa i przeciwpowodziowa, ogólny nadzór pod względem technicznym nad gospodarką związków komunalnych, współudział w odbiorze maszyn i narzędzi, badanie materiałów i zaopatrywanie robót w maszyny, narzędzia i materiały, przeprowadzanie przetargów i zawieranie umów o prace mostowe oraz nadzór, kontrola i odbiór wykonywanych robót, ewidencja firm mostowych, rozdział i gospodarka przydzielonymi kredytami na cele budowy i utrzymania mostów, sprawdzanie pod względem rzeczowym rachunków i wydatków na budowę i utrzymanie mostów, wykonywanie kreśleń dla całego wydziału, sprawy sprawozdawcze, współpraca z innymi instytucjami publicznymi w zakresie budowy i utrzymania mostów.

7. Do zakresu działania **oddziału lotnictwa cywilnego** należą: opracowywanie preliminarza budżetowego; wydatkowanie kwot w ramach zatwierdzonego budżetu oraz sporządzanie sprawozdań okresowych z wydatkowanych kwot; sprawowanie nadzoru nad oddziałami i agencjami P.L.L. „Lot" ze szkołami szybowcowymi, ośrodkami szkoleniowymi i ćwiczebnymi szybownictwa, szkołami pilotażu silnikowego, okręgowymi warsztatami szybowcowymi, modelarniami lotniczymi i innymi placówkami terenowymi lotnictwa cywilnego, podległymi Ministerstwu Komunikacji; inicjatywa i współpraca przy tworzeniu społecznych

organizacji lotniczych, aeroklubów regionalnych, kół szybowcowych, modelarni lotniczych i t. p.; informowanie prasy, w porozumieniu z właściwymi wydziałami urzędu wojewódzkiego, w sprawach lotnictwa i propagandy lotniczej; udzielanie pomocy instytucjom społecznym w organizowaniu imprez lotniczych; zarząd państwowymi lotniskami cywilnymi i urządzeniami pomocniczymi, służącymi do celów żeglugi powietrznej, z wyjątkiem urządzeń wojskowych; wykonywanie inspekcji lotnisk i wszelkich urządzeń pomocniczych, statków powietrznych i przedmiotów, znajdujących się na statkach powietrznych, oraz badanie ksiąg i dokumentów, odnoszących się do personelu lotniczego, lotnisk, hangarów i statków powietrznych; sprawy postępowania wyjaśniającego co do zezwoleń na założenie lotniska i projektów urządzeń pomocniczych; wydawanie zezwoleń na urządzanie publicznych lotów pokazowych.

8. Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1946 r.

Nr I. 1—210/3/46.

102

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 26 czerwca 1946 r. o rozszerzeniu kompetencji organów I i II instancji w służbie kolejowej, dróg kołowych, dróg wodnych, hydrologii i meteorologii, co do zatwierdzania umów o roboty i dostawy, oraz co do udzielania zaliczek pieniężnych na dokonywanie zakupów.

Niniejszym zarządzam:

1. **Dyrektor kolei państwowych ma prawo:**

1) zatwierdzania umów o roboty i dostawy z wolnej ręki do kwoty 500.000 zł dla jednego obiektu lub jednej dostawy, w przypadkach wyjątkowych, zgodnie z postanowieniami §§ 36—38 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu, oraz instytucyj prawa publicznego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 92), w drodze zaś przetargu do kwoty 5,000.000 zł. dla jednego obiektu lub dostawy;

2) dokonywania zakupów artykułów żywnościowych i innych przeznaczonych do rozdziału na kartki żywnościowe, z funduszu obrotowego po cenach urzędowych, bez ograniczenia co do wysokości kwoty każdorazowego zakupu;

3) dokonywania zakupów artykułów żywnościowych i innych z dotacji gotówkowych Funduszu Aprowizacyjnego, przy współudziale specjalnej Komisji wyłonionej z ramienia D. O. K. P. i Zarządu Okręgowego Z. Z. K., z zachowaniem każdorazowo wytycznych M. K. co do rodzaju i jakości danego artykułu, oraz cen orientacyjnych i form zakupu, do kwoty 5,000.000 zł, w jednym przypadku;

4) dokonywania zakupów artykułów żywnościowych, przeznaczonych na dożywianie pracowników kolejowych z sum budżetowych P. K. P., przy współudziale przedstawiciela Zarządu Okręgowego Z. Z. K., z wolnej ręki lub z przetargu, w granicach sum ustalonych w pkt. 1);

5) udzielania stałej zaliczki pieniężnej do wyliczenia na zakupy doraźne w nagłych wypadkach naczelnikom służb i biur D. O. K. P., oraz naczelnikom warsztatów głównych I kl. i głównych warsztatów elektrotrakcyjnych, do wysokości 50.000 zł, naczelnikom zaś oddziałów k. p. oraz naczelnikom (kierownikom) innych jednostek służbowych podległych bezpośrednio D.O. K. P. i naczelnikom parowozowni głównych do wysokości 20.000 zł.

2. **Naczelnik służby i biura D. O. K. P. ma prawo:**

1) zawierania, w porozumieniu z biurem finansowym i prawnym, umów o roboty i dostawy z wolnej ręki do wysokości 100.000 zł, dla jednego obiektu lub jednej dostawy, w przypadkach wyjątkowych, zgodnie z postanowieniami §§ 36—38 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu, oraz instytucji prawa publicznego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 92), w drodze zaś przetargu do wysokości 500.000 zł dla jednego obiektu lub jednej dostawy;

2) dokonywania bezpośredniego zakupu materiałów za zwykłym rachunkiem, w drodze ustnej umowy, do wysokości 50.000 zł, w jednym przypadku, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

3. Naczelnik służby aprowizacji w D.O.K.P. ma oprócz kompetencji wymienionych w ust. 2 pkt. 1) i 2) prawo:

1) dokonywania zakupów artykułów żywnościowych i innych, przeznaczonych do rozdziału na kartki żywnościowe, z funduszu obrotowego, po cenach urzędowych, do kwoty 500.000 zł w jednym przypadku;

2) dokonywania zakupów artykułów żywnościowych, przeznaczonych na dożywianie pracowników kolejowych, z sum budżetowych P. K. P., przy współudziale przedstawiciela Zarządu Okręgowego Z. Z. K., z wolnej ręki lub z przetargu do kwoty 100.000 zł w jednym przypadku.

4. Naczelnicy oddziałów k.p., parowozowni głównych i naczelnicy (kierownicy) jednostek służbowych podległych bezpośrednio D. O. K. P. z wyjątkiem naczelników warsztatów głównych I klasy i głównych warsztatów elektrotrakcyjnych oraz naczelników magazynów aprowizacji i kierowników stołówek, mają prawo:

1) zawierania umów o roboty i dostawy z wolnej ręki do wysokości 150.000 zł, w drodze zaś przetargu do wysokości 600.000 zł dla jednego obiektu lub jednej dostawy, na zasadach ogólnych ustanowionych przez właściwe organa dyrekcyjne lub na mocy zatwierdzonych przez dyrekcję kosztorysów;

2) dokonywania, zgodnie z obowiązującymi przepisami, bezpośredniego zakupu materiałów za zwykłym rachunkiem, w drodze ustnej umowy do wysokości 30.000 zł w jednym przypadku,

5. Kierownik stołówki ma prawo dokonywania zakupu artykułów żywnościowych, przeznaczonych na dożywianie pracowników kolejowych, z sum budżetowych P. K. P., przy współudziale przedstawiciela Z. Z. K., z wolnej ręki lub z przetargu, do kwoty 50.000 zł w jednym przypadku.

6. Naczelnicy warsztatów głównych kp. I kl. i naczelnicy głównych warsztatów elektrotrakcyjnych kp. mają co do zawierania umów o roboty i dostawy, oraz co do dokonywania zakupów za zwykłym rachunkiem w drodze umowy ustnej, kompetencje takie same jak naczelnicy służb i biur D. O. K. P.

7. Dyrektorzy względnie naczelnicy osobnych urzędów P. K. P. podległych bezpośrednio M. K. i kierownicy oddziałów okręgowych P. I. H. M. mają co do zawierania umów o roboty i dostawy kompetencje takie same jak naczelnicy oddziałów kp.

8. Naczelnicy wydziałów komunikacyjnych w urzędach wojewódzkich, dyrektorzy dróg wodnych i kierownicy rejonowych kierownictw odbudowy mostów drogowych wydzielonych z administracji ogólnej mają:

1) co do zawierania umów o roboty i dostawy kompetencje takie same jak dyrektorzy kolei państwowych;

2) prawo podejmowania stałej zaliczki pieniężnej do wyliczenia na zakupy doraźne w nagłych wypadkach do wysokości 50.000 zł;

3) prawo do bezpośredniego zakupu materiałów za zwykłym rachunkiem, w drodze ustnej umowy, do wysokości 50.000 zł, w jednym przypadku, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

9. Kierownicy powiatowych zarządów drogowych i państwowych zarządów wodnych, oraz kierownicy miejscowych kierownictw odbudowy mostów drogowych mają:

1) co do zawierania umów o roboty i dostawy oraz co do dokonywania bezpośrednich zakupów za zwykłym rachunkiem w drodze ustnej umowy kompetencje takie same jak naczelnicy służb i biur D. O. K. P.;

2) prawo podejmowania stałej zaliczki pieniężnej do wyliczenia na zakupy doraźne w nagłych wypadkach do wysokości 20.000 zł.

10. Wyliczenie z otrzymanej zaliczki pieniężnej powinno nastąpić co najmniej raz na miesiąc. W przypadku nie wykorzystania zaliczki pieniężnej w ciągu miesiąca, należy ją zwrócić względnie zarachować na następny okres miesięczny, po uzyskaniu zgody dyrektora kp. względnie naczelnika wydziału komunikacyjnego w urzędzie wojewódzkim lub dyrektora dróg wodnych. Wypłata następnej zaliczki może nastąpić po wyrachowaniu się z poprzedniej.

11. Przeprowadzenie zmian w przepisach organizacyjnych w związku z postanowieniami niniejszego okólnika nastąpi osobnym zarządzeniem Ministerstwa Komunikacji.

12. Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1946 r. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie zarządzenia wydane w przedmiocie uregulowanym niniejszym okólnikiem.

Nr I. 1—11/10/46.

103

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 17 lipca 1946 r. o rozgraniczeniu dyrekcyjnych okręgów kolei państwowych.

Na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705), zarządzam co następuje:

§ 1.

1. Granice Dyr. Okr. Kol. Państw. w Warszawie:

z DOKP. Olsztyn:

Ostrołęka, Łapy wyłącznie, Czeremcha włącznie, Lewki wyłącznie;

z DOKP. Lublin:

Łuków, Pilawa, Warka włącznie;

z DOKP. Łódź:

Skierniewice, Zielkowice, Łowicz, Płock włącznie;

z DOKP. Gdańsk:

Lubicz, Brodnica, Działdowo wyłącznie.

2. Granice Dyr. Okr. Kol. Państw. w Lublinie:

z DOKP. Warszawa:

Warka, Pilawa, Łuków wyłącznie;

z DOKP. Kraków:

Przeworsk wyłącznie, Ocice, Tunel włącznie, Szczakowa wyłącznie;

z DOKP. Katowice:

Strzemieszyce Płn. wyłącznie;

z DOKP. Łódź:

Kucelin wyłącznie, Skarżysko Kamienna włącznie.

3. Granice Dyr. Okr. Kol. Państw. w Krakowie:

z DOKP. Lublin:

Szczakowa włącznie, Tunel, Ocice wyłącznie, Przeworsk włącznie;

z DOKP. Katowice:

Żywiec wyłącznie, Kozy włącznie, Dziedzice wyłącznie, Oświęcim, Jęzor włącznie.

4. Granice Dyr. Okr. Kol. Państw. w Katowicach:

z DOKP. Łódź:

Kluczborek, Herby Nowe, Herby Śląskie, Zawiercie włącznie;

z DOKP. Lublin:

Strzemieszyce Płn. włącznie;

z DOKP. Kraków:

Jęzor, Oświęcim wyłącznie, Dziedzice włącznie, Kozy wyłącznie, Żywiec włącznie;

z DOKP. Wrocław:

Nysa, Szydłów, Opole, Jełowa, Kluczborek włącznie.

5. Granice Dyr. Okr. Kol. Państw. w Łodzi:

z DOKP. Warszawa:

Płock - Radziwie włącznie, Łowicz, Zielkowice, Skierniewice wyłącznie;

z DOKP. Lublin:

Skarżysko Kamienna wyłącznie, Kucelin włącznie;

z DOKP. Katowice:

Zawiercie, Herby Śląskie, Herby Nowe, Kluczborek wyłącznie;

z DOKP. Wrocław:

Namysłów, Oleśnica wyłącznie, Ostrów Wlkp. włącznie;

z DOKP. Poznań:

Ostrów Wlkp. włącznie, Biniew, Września wyłącznie;

z DOKP. Gdańsk:

Rąbinek wyłącznie, Aleksandrów Kujawski włącznie.

6. Granice Dyr. Okr. Kol. Państw. we Wrocławiu:

z DOKP. Poznań:

Zemrz, Benów, Żegań, Szprotawa, Walcerzów, Głogów włącznie, Sławęcice, Rawicz, Krotoszyn wyłącznie;

z DOKP. Łódź:

Ostrów Wlkp. wyłącznie, Oleśnica, Namysłów włącznie;

z DOKP. Katowice:

Kluczborek, Jełowa, Opole, Szydłów, Nysa wyłącznie.

7. Granice Dyr. Okr. Kol. Państw. w Poznaniu:

z DOKP. Gdańsk:

Piła, Nakło, Bydgoszcz wyłącznie, Kościelec Kujawski włącznie, Dziarnowo wyłącznie, Mogilno włącznie;

z DOKP. Łódź:

Września, Biniew włącznie, Ostrów Wlkp. wyłącznie.

z DOKP. Wrocław:

Krotoszyn, Rawicz, Sławęcice włącznie, Głogów, Walcerzów, Szprotawa, Żegań, Benów, Zemrz wyłącznie.

z DOKP. Szczecin:

Kostrzyń n/Odrą, Gorzów n/Wartą, Strzelce Kraińskie, Krzyż włącznie.

8. Granice Dyr. Okr. Kol. Państw. w Szczecinie:

z DOKP. Gdańsk:

Lębork, Bytów, Chojnice, Złotowo, Piła wyłącznie;

z DOKP. Poznań:

Krzyż, Strzelce Kraińskie, Gorzów n/Wartą, Kostrzyń n/Odrą wyłącznie.

9. Granice Dyr. Okr. Kol. Państw. w Gdańsku:

z DOKP. Olsztyn:

Elbląg włącznie, Myślice wyłącznie, Iława, Turza Wielka, Działdowo wyłącznie.

z DOKP. Warszawa:

Działdowo, Brodnica, Lubicz włącznie;

z DOKP. Łódź:

Aleksandrów Kujawski wyłącznie, Rąbinek włącznie;

z DOKP. Poznań:

Kościelec Kujawski wyłącznie, Dziarnowo włącznie, Mogilno wyłącznie, Bydgoszcz, Nakło n/Notecią, Piła włącznie;

z DOKP. Szczecin:

Piła, Złotowo, Chojnice, Bytów, Lębork włącznie.

10. Granice Dyr. Okr. Kol. Państw. w Olsztynie:

z DOKP. Warszawa:

Lewki włącznie, Czeremcha wyłącznie, Łapy, Ostrołęka włącznie;

z DOKP. Gdańsk:

Działdowo, Turza Wielka, Iława wyłącznie, Myślice włącznie, Elbląg wyłącznie.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

I. 1-10/4/46.

104

Okólnik Nr 11 (L. Dz. 1834/46-8) Kierownika Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 8 czerwca 1946 r. w sprawie terytorialnej właściwości urzędów Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Dotychczas obowiązujący terytorialny zakres działania Urzędu Głównego Prokuratorii Generalnej i jej Oddziałów był czasowy i ulegał zmianom w zależności od powstania nowych sądów i związanych z tym zmian ich terytorialnej właściwości.

Wobec dokonania już podziału całego terytorium Państwa na okręgi sądowe, zachodzi konieczność dostosowania w myśl § 10 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorii Generalnej Rz. P. (Dz. U. R. P. Nr 107, poz. 967), okręgów terytorialnych Urzędu Głównego i Oddziałów Prokuratorii do okręgów sądów apelacyjnych i opracowania nowego wykazu terytorialnej kompetencji urzędów Prokuratorii.

Stosowane obecnie kryterium przy ustalaniu kompetencji Prokuratorii Generalnej, a mianowicie częściowo oparte na właściwości terytorialnej sądów apelacyjnych, a częściowo w sprawach o przywrócenie posiadania majątków opuszczonych, na właściwości terytorialnej Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych (dawniej Wojewódzkich Oddziałów T. Z. dała ujemne wyniki, oraz powodowało komplikacje i trudności w urzędowaniu zarówno Prokuratorii Generalnej, jak i sądów.

Wobec powyższego w sprawach o przywrócenie posiadania majątków opuszczonych, uchylam dotychczasową właściwość terytorialną poszczególnych Urzędów Prokuratorii Generalnej, oprtą na właściwości terytorialnej poszczególnych Wojewódzkich Oddziałów T. Z. P. względnie obecnie Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych, a jako jedyną podstawę dla ustalenia właściwości terytorialnej Urzędów Prokuratorii Generalnej we wszystkich sprawach, przyjmuję podział kraju na okręgi sądowe.

Ze względu na znaczną ilość spraw w niektórych większych miastach będą tam nadal czynne zespoły delegacyjne powołanego do życia na podstawie art. 14 Uchwały Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1919 r. w przedmiocie ustroju i czynności Prokuratorii (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 433) względnie art. 50 uchwały Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1920 r. w sprawie ustroju i czynności Oddziałów Prokuratorii Generalnej (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 502). Zespoły delegacyjne stanowią część składową Urzędu Głównego względnie Oddziału i będą działały w ramach właściwości terytorialnej Urzędu Głównego, lubwłaściwego Oddziału z tym, że będą one wyłącznie właściwe do prowadzenia spraw w powierzonych im okręgach sądowych.

Poniżej podaję wykaz kompetencji terytorialnej poszczególnych Urzędów Prokuratorii Generalnej.

Wykaz Urzędów Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

1. Urząd Główny w Warszawie:

Okręg Sądu Apelacyjnego w Warszawie,
Okręg Sądu Apelacyjnego w Lublinie.

Zespoły Delegacyjne Urzędu Głównego:

a) Zespół Delegacyjny w Łodzi z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Okręg Sądu Okręgowego w Łodzi,
Okręg Sądu Okręgowego w Piotrkowie;

b) Zespół Delegacyjny w Kielcach
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Lublinie:
Okręg Sądu Okręgowego w Kielcach,
Okręg Sądu Okręgowego w Radomiu;
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Okręg Sądu Okręgowego w Częstochowie.

2) Oddział w Krakowie:

Okręg sądu Apelacyjnego w Krakowie.

Zespół Delegacyjny Oddziału w Krakowie:

c) Zespół Delegacyjny w Rzeszowie:
Okręg Sądu Okręgowego w Rzeszowie,
Okręg Sądu Okręgowego w Przemyślu,
Okręg Sądu Okręgowego w Jaśle.

3) Oddział w Katowicach:

Okręg Sądu Apelacyjnego w Katowicach,
Okręg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

Zespół Delegacyjny Oddziału w Katowicach:

d) Zespół Delegacyjny we Wrocławiu:
Okręg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

4) Oddział w Poznaniu:

Okręg Sądu Apelacyjnego w Poznaniu,
Okręg Sądu Apelacyjnego w Toruniu.

Zespół Delegacyjny Oddziału w Poznaniu:

e) Zespół Delegacyjny w Bydgoszczy:
Okręg Sądu Apelacyjnego w Toruniu.

5) Oddział w Gdańsku:

Okręg Sądu Apelacyjnego w Gdańsku,
Okręg Sądu Apelacyjnego w Olsztynie.

Wykaz sądów i prokuratur, pomieszczony został w Nr 1 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 1 grudnia 1945 r. (str. 12—19), a sprostowanie tego wykazu ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości Nr 2 z 1946 r., str. 47. Dalszym zmianom

uległ podany wyżej wykaz w związku z rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 1945 r. o zniesieniu Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie (Dz. U. R. P., Nr 45, poz. 256), z dn. 5 kwietnia 1946 r., w sprawie utworzenia Sądu Okręgowego w Częstochowie (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 97), oraz z dn. 5 kwietnia 1946 r. w sprawie włączenia okręgu Sądu Grodzkiego w Opocznie do Sądu Okręgowego w Piotrkowie (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 98).

Sprawy, które wpływać będą do Urzędów Prokuratorii Generalnej po dniu 15 czerwca 1946 r. należy przekazywać Urzędom Prokuratorii Generalnej, właściwym w myśl okólnika niniejszego; natomiast sprawy wcześniejsze należy prowadzić, aż do ich ukończenia — w tych Urzędach Prokuratorii Generalnej, do których wpłynęły.

105

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 czerwca 1946 r. o adresowaniu pism do MK. i DOKP.

Niniejszym zarządzam:

§ 1.

Do § 7 Instrukcji dla referentów w Min. Komunikacji i w przedsiębiorstwie P. K. P. (Dz. Urz. M.K. z 1945 r. Nr 14, poz. 144) po ust. 4 dodaje się dwa nowe ustępy „4a" i „4b", o brzmieniu następującym:

„4a. W pismach do Min. Komunikacji należy podawać nazwę komórki organizacyjnej (departament, Gabinet Ministra, biuro i t. p.), która w myśl przepisów organizacyjnych jest powołana do załatwienia danej sprawy. Jeżeli konieczne jest przesłanie odpisu pisma także innym komórkom organizacyjnym M. K. do wiadomości, należy pod adresem wskazującym dokąd ma być przesłany oryginał pisma, dopisać słowa „Odpis otrzymuje Departament . . . ."

„4 b. Postanowienie ust. 4a ma odpowiednie zastosowanie do pism adresowanych przez M. K. do urzędów przedsiębiorstwa PKP. oraz do pism adresowanych do DOKP. przez podległe im jednostki służbowe".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Nr I. 1—9/11/46.

DZIAŁ PERSONALNY.

106

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 31 maja 1946 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie § 44 rozp. Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 309), zarządzam co następuje:

Do § 3.

1. Okres posiadania oceny kwalifikacyjnej mającej wpływ na czas pozostawania w szczeblach liczy się od dnia 1 października 1945 r. W związku z powyższym ocena kwalifikacyjna nie wchodzi w rachubę przy pierwszym ustaleniu szczebla uposażenia.

2. Następujące kary, powodują jako równorzędne z karami dyscyplinarnymi, skutki kar dyscyplinarnych:

1) na przeciąg jednego roku:
   a) nagana,
   b) areszt do 20 dni przy pełnieniu obowiązków służbowych, z odosobnieniem w areszcie wojskowym po pracy,
   c) areszt do 20 dni w odosobnieniu, z potrąceniem uposażenia służbowego przez czas trwania aresztu;

2) na przeciąg dwóch lat:
   a) obniżenie stopnia służbowego,
   b) skierowanie do oddziału karnego na okres jednego miesiąca.

3. Pracownik, któremu przyznano wyższą grupę uposażenia otrzymuje w tej grupie uposażenia w każdym przypadku, szczebel wyższy co do wysokości uposażenia od szczebla w posiadanej niższej grupie; początkowy termin pozostawania w szczeblu liczy się od ostatniego ogólnego terminu posunięć w szczeblach, jeżeli pracownik przebywał w danym szczeblu dłużej niż trzy miesiące lub od najbliższego ogólnego terminu posunięć w szczeblach, jeżeli pracownik przebywał w danym szczeblu trzy miesiące lub mniej niż trzy miesiące.

Do § 5.

4. Dodatek wyrównawczy należy przyznać pracownikom, którym (zgodnie z zarządzeniem M. K. z dnia 19.III. 1945 r. Nr Pers. 1/13261/45) właściwa do mianowania władza powierzy obowiązki na stanowiskach, do których jest przywiązana wyższa grupa uposażenia od grupy przez nich posiadanej.

5. Dodatek wyrównawczy wypłaca się od dnia pierwszego najbliższego miesiąca kalendarzowego po dniu powierzenia obowiązków na stanowisku przez właściwą do mianowania władzę.

6. Dodatek wyrównawczy płatny jest na tych samych zasadach co uposażenie zasadnicze.

7. Przyznanie dodatku wyrównawczego winno nastąpić zawsze na piśmie. Dyrekcje obowiązane są prowadzić rejestrację przyznanych dodatków wyrównawczych oraz, zarządzić wstrzymanie ich wypłaty w razie ustania warunków, uzasadniających prawo do dodatku wyrównawczego.

Do § 8.

8. Dodatek rodzinny przyznaje się:

1) na żonę, jeżeli nie otrzymuje uposażenia (wynagrodzenia) lub zaopatrzenia z funduszów państwowych lub samorządowych albo instytucji prawa publicznego, lub jeżeli nie jest rozwiedziona i na mężu nie ciąży obowiązek jej utrzymywania.

2) na zupełnie niezdolnego do pracy lub bezrobotnego małżonka (męża), pozostającego na utrzymaniu pracownicy; niezdolność do pracy winna być stwierdzona przez rejonową komisję lekarską; dodatek przysługuje tylko przez czas trwania tej niezdolności; jeżeli zupełna niezdolność do pracy nie jest trwała, małżonek pracownicy podlega ponownemu badaniu przez rejonową komisję lekarską w terminie przez nią określonym; jednak co najmniej raz w ciągu roku; dodatek rodzinny może być przyznany tylko na bezrobotnego małżonka, zarejestrowanego przez właściwą władzę i który nie ma prawa do zasiłku dla bezrobotnych;

3) na dzieci ślubne, nieślubne i przysposobione oraz pasierbów w wieku do lat 14, a jeżeli uczęszczają do szkół, do czasu ich ukończenia; jako szkoły rozumie się szkoły powszechne, średnie i wyższe, szkoły zawodowe w zakresie szkół niższych lub średnich, lub dokształcające — zawodowe w tym zakresie, jeżeli dana szkoła jest szkołą państwową, samorządową lub prywatną, posiadającą zezwolenie władz szkolnych na nauczanie; dodatek rodzinny na dzieci powyżej lat 14 przyznaje się na podstawie zaświadczenia szkoły, wydanego na początku oraz w połowie roku szkolnego o uczęszczaniu dziecka do szkoły na cały rok szkolny oraz za czas ferii szkolnych, a w ostatnim roku nauki tylko na rok szkolny; na dzieci niezdolne zupełnie do pracy wskutek ułomności fizycznej lub umysłowej, bądź w skutek nieuleczalnej choroby, dodatek rodzinny może być przyznany tylko na podstawie orzeczenia rejonowej komisji lekarskiej, na czas do ukończenia 24 roku życia; na dzieci uczęszczające do szkół w wieku powyżej lat 14, otrzymujące uposażenie (wynagrodzenie) lub zaopatrzenie z funduszów państwowych lub samorządowych albo instytucji prawa publicznego nie przysługuje dodatek rodzinny. Wynagrodzenie otrzymywane przez dzieci w okresie umowy o naukę nie wyklucza ich od dodatku rodzinnego; pasierby otrzymujący zaopatrzenie z funduszów państwowych, samorządowych lub instytucji prawa publicznego są wyłączeni od dodatku rodzinnego; pracownice zamężne mogą otrzymywać dodatek rodzinny na dzieci tylko w przypadku, jeżeli otrzymują dodatek rodzinny na małżonka lub jeżeli małżonek, zarejestrowany przez właściwe władzę jako bezrobotny nie korzysta z zasiłku dla bezrobotnych, jako utrzymujący rodzinę;

4) na dzieci innych rodziców, pozostających na zupełnym utrzymaniu pracownika, które są sierotami po ofiarach wojny i nie posiadają prawa do zaopatrzenia z funduszów publicznych oraz nie mają żadnych środków utrzymania; za dzieci po ofiarach wojny uważa się sieroty zupełne (bez ojca i matki), po żołnierzach poległych na wojnie, po rodzicach, którzy zmarli w czasie wojny, przy czym chociaż jedno z nich brało czynny udział w podziemnej pracy niepodległościowej w czasie okupacji kraju lub poniosło śmierć w więzieniu w czasie okupacji, w obozach koncentracyjnych, karnych i obozach, pracy przymusowej, w czasie wywiezienia przez okupanta do pracy przymusowej lub na skutek działań wojennych, lub dzieci rodziców, którzy zaginęli na terenie działań wojennych, przy czym za zaginionych na terenie działań wojennych uważa się osoby w rozumieniu dekretu z dnia 20 sierpnia 1945 r., o prawie osobowym (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 223); pracownik winien stwierdzić pod odpowiedzialnością dyscyplinarną fakt utrzymywania dziecka innych rodziców oraz nie posiadania przez utrzymywane dziecko prawa do zaopatrzenia z funduszów publicznych lub z innych środków utrzymania oraz przedstawić posiadane dowody na poparcie zgłoszenia o przyznanie dodatku rodzinnego na dziecko innych rodziców. Fakt utrzymania dziecka winien być potwierdzony przez władze gminne lub miejskie.

9. Dodatek rodzinny przyznaje władza likwidująca uposażenie pracownika a w przypadkach wątpliwych dyrekcja okręgowa kolei państwowych (biuro personalne) na podstawie piśmiennego zgłoszenia pracownika oraz po przedstawieniu dowodów (metryki ślubu, urodzenia dziecka, zaświadczenia szkoły, orzeczenia komisji lekarskiej, zaświadczenia o bezrobociu i niepobieraniu zasiłku), od 1 dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego po dokonaniu zgłoszenia. Decyzja odmowna winna być wydana na piśmie.

Do § 9.

10. Pracownikom pozostającym na urlopie z zachowaniem uposażenia na czas wymagany względami publicznymi nie należy się dodatek funkcyjny po upływie 2 miesięcy niepełnienia czynności przywiązanych do stanowiska kierowniczego.

Do § 37.

11. W związku z przepisem § 45 ust. (1) określającym moc obowiązującą rozporządzenia od dnia 1 października 1945 r., prawo do uposażenia według nowych przepisów uposażeniowych nabyli wszyscy pracownicy, którzy w dniu 1 października 1945 r. byli pracownikami etatowymi, stałymi lub praktykantai.

12. Pracownicy, którzy do dnia 1 września 1939 r. byli pracownikami etatowymi, stałymi lub praktykantami i zostali lub zostaną ponownie przyjęci na służbę po dniu 1 października 1945 r., winni otrzymać grupę uposażenia przywiązaną do stanowiska, na które zostali lub zostaną mianowani, oraz szczebel „a" w obrębie danej grupy, z początkowym terminem pozostawania w grupie, ustalonym w myśl § 3 ust. (4).

Do § 38.

13. W celu wykonania przepisu § 38 należy założyć dla każdego pracownika arkusz uposażeniowy (zał. 1), wpisując doń dane następujące:

1) nazwisko i imię pracownika;

2) stanowisko, na które pracownik został mianowany (po 22.VIII. 44 r.) i jednostka służbowa;

3) grupa upos., przywiązana do stanowiska (wypełnia Biuro Personalne);

4) data ponownego objęcia służby na P. K. P. (po dniu 22.VII. 1944 r.);

5) grupa uposażenia (kat. pł.) posiadana przez pracownika w dniu 30.9 1945 r., i data jej przyznania (nie dod. wyr.);

7) zajmowane stanowisko służbowe;

8) grupa uposażenia, przywiązana do zajmowanego stanowiska (wypełnia Biuro Pers.);

9) otrzymuje dodatek wyrówn. do grupy uposażenia (kat. pł.);

10) kary dyscyplinarne (nałożone po 22.7.44 r. podając stopień, datę nałożenia i ewent. Nr akt);

11) urlop bezpłatny (odkąd i dla jakich celów, (Nr i data zarządzenia);

14. Arkusz uposażeniowy wypełnia się na podstawie „listy ustalającej dane służbowe i osobiste" pracownika, oraz na podstawie akt personalnych i dokumentów służbowych. Arkusz uposażeniowy jest dokumentem, który należy przechować w aktach personalnych pracownika. Zaszeregowania do grupy i ustalenia szczebla uposażenia dokonywują biura personalne dyrekcyj okręgowych kolei państwowych.

15. Dotychczasowa grupa uposażenia lub kategoria płacy posiadana przez pracownika w dniu wejścia w życie nowych przepisów uposażeniowych, jest grupą uposażenia (kategorią płacy) przyznaną pracownikowi w trybie mianowania, awansu lub zaszeregowania do grupy uposażenia, albo grupą, do której pracownikowi przyznano przyrównane uposażenie, według której pracownik miał prawo do uposażenia w dniu 1 października 1945 r.

Do § 39.

16. Dodatek wyrównawczy winni otrzymać pracownicy, **którym dyrekcja okręgowa k. p. powierzyła obowiązki na stanowisku,** do którego przywiązana jest grupa uposażenia wyższa od grupy przez nich posiadanej w dniu 1 października 1945 r., jeżeli w myśl § 38 ust. (3) nie przysługuje im wyższa grupa uposażenia.

Pracownicy tacy winni być zaszeregowani do grupy uposażenia w myśl przepisu § 38.

Do § 40.

17. W przypadkach, w których pracownik posiada tę samą grupę uposażenia (kategorię płacy), którą otrzymał przed dniem 1 września 1939 r., do czasu pozostawania w szczeblach zalicza się czas od dnia przyznania ostatnio posiadanej grupy (kategorii płacy) do dnia 1 września 1939 r., oraz czas od dnia ponownego przyjęcia na służbę na P. K. P. (po dniu 22/VII. 1944 r.)

18. Jeżeli pracownik przy ponownym przyjęciu na służbę na P. K. P. lub po tym otrzymał wyższą grupę uposażenia (kategorię płacy) od grupy (kategorii płacy), posiadanej do dnia 1 września 1939 r. zalicza się do czasu pozostawania w szczeblach czas od dnia przyznania wyższej grupy uposażenia (kategorii płacy).

19. Czasu pozostawania w ostatnio posiadanej grupie uposażenia lub kategorii płacy, w okresie od dnia 1 września 1939 r. do dnia ponownego przyjęcia pracownika na służbę, nie należy narazie zaliczać do czasu pozostawania w szczeblach. Dyrekcje otrzymają w sprawie zaliczania wymienionego okresu czasu pozostawania w szczeblach osobne zarządzenie, oparte na uchwale Rady Ministrów, w wykonaniu przepisu § 94 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r. o służbie w przedsiębiorstwie P.KK.P.

20. Przy zaszeregowaniu pracowników do grup uposażenia z dniem 1 października 1945 r. nie zalicza się do czasu posunięć w szczeblach czasu, za który pracownik nie miał prawa do uposażenia.

21. Skutki nałożonych przed wojną kar dyscyplinarnych należy uważać, jako wygasłe. wobec czego nie mają one żadnego wpływu na czas pozostawania w szczeblach.

22. Określenia szczebla uposażenia i terminu pozostawania w szczeblu dokonają dyrekcje na arkuszach uposażeniowych (Wzór Nr 1).

23. Wpisanie grupy uposażenia i szczebla oraz początkowego terminu pozostawania w szczeblach do wykazu służbowego pracownika winno nastąpić na podstawie arkusza uposażenia w treści pieczęci wyciśniętej w wymienionych aktach w sposób określony w zarządzeniu M. K. z dnia 19 marca 1946 r. Nr. Pers. 1/13261/45.

24. Biuro personalne dyrekcji okręgowych kolei państwowych zarządza sporządzenie alfabetycznych wykazów zaliczenia pracowników do grup i szczebli uposażenia w wykonaniu §§ 37, 38 i 40 nowych przepisów o uposażeniu według zał. Nr 2. Wykazy winny sporządzić jednostki służbowe w 4 egzemplarzach, pozostawiając w nich niewypełnione rubryki dla wpisu nowej grupy i szczebla uposażenia oraz termin początkowego pozostawania w szczeblach i przesłać je Biuru personalnemu dyrekcji. Biuro personalne wpisuje do wykazów należne pracownikom grupy i szczeble uposażenia oraz początkowe termi-

ny pozostawania w szczeblach, następnie jeden egzemplarz przekazuje wydziałom fachowym dyrekcji, drugi biuru finansowemu, trzeci oddziałowi, czwarty zaś zwraca jednostce służbowej. Wydziały fachowe i oddziały wpisują do prowadzonych rejestrów personelu i akt personalnych nowe uposażenie pracowników, biura finansowe dokonują rozliczenia za okres od dnia 1 października 1945 r. oraz zarządzają bieżącą wypłatę uposażenia, jednostki służbowe zawiadamiają pracowników, za potwierdzeniem na przesłanych wykazach, o nowej grupie i szczeblu uposażenia i o początkowym terminie pozostawania w szczeblach i dokonywują wpisów o nowym uposażeniu w swoich rejestrach i prowadzonych przez siebie aktach personalnych.

Do § 43.

25. Roszczenia pracowników, wynikające z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa P. K. P. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), dotyczące okresu do dnia okupacji kraju w 1939 r. winny być tylko rejestrowane i pozostawiane narazie bez rozpatrywania; roszczenia do ryczałtu pośmiertnego osób pozostałych po pracownikach, zmarłych w czasie okupacji, oraz roszczenia pracowników z okresu od dnia 22 lipca 1944 r. należy rozpatrzyć wydając w każdym przypadku decyzję, jeżeli pracownik wniósł je w terminie otwartym licząc od dnia 15 grudnia 1945 r.

Nr Pers. 2/13262/45.

Załącznik 1.

Arkusz uposażeniowy.

1) Nazwisko i imię pracownika . . . .
2) Stanowisko, na które pracownik został mianowany (po dn. 22.VII.44 r.) i jednostka służbowa
3) Grupa uposażenia, przywiązana do stanowiska . . . . (wypełnia Biuro Personalne).
4) Data ponownego objęcia służby na PKP. . . . . . (po dniu 22.VII. 1944 r.).
5) Grupa uposażenia (kat. pł.) w dniu 1.9.1939 r. i data jej przyznania . . . .
6) Grupa uposażenia (kat. płacy) posiadana przez pracownika w dniu 30.9.1945 r. i data jej przyznania (nie dod. wyr.) . . . .
7) Zajmowane stanowisko służbowe . . . .
8) Grupa uposażenia, przywiązana do zajmowanego stanowiska (wypełnia biuro personalne) . .
9) Otrzymuje dodatek wyrównawczy do grupy uposażenia (kat. pł.) . . . .
10) Kary dyscyplinarne (nałożone po 22.7.44 r. podając stopień, datę nałożenia i ewent. Nr akt)
11) Urlop bezpłatny (odkąd i dla jakich celów, Nr 1 data zarządzenia) . . . .

Określenie szczebla i początkowego terminu pozostawania w szczeblu.

12. Data przerwy w służbie	1939	9	1	
13. Data przyznania ostatnio posiadanej grupy uposażenia przed 1.IX.39 r., jeżeli pracownik dotychczas posiada tę samą grupę uposażenia	1938	7	1	lat 1 m. 2 dn. —
14. Data wprowadzenia w życie przepisów uposażeniowych	1945	10	1	
15. Data przyznania grupy upos. posiadanej w dniu 30.IX. 1945 r. po ponownym przyjęciu na służbę (po 22.VII. 1944 r.)	1945	5	1	lat — m. 5 dn. —
16. Okresy podlegające odliczeniu z czasu posunięć w szczeblach (czas za który nie przysługuje uposażenie, skutki kar dyscyplinarnych)	(wymienić okresy) od	do		lat — m. — dn. —
17. Czas zaliczony z okresu od 1.IX. 1939 r. do dnia ponownego przyjęcia na służbę . .	(wymienić okresy) od	do		lat — m. — dn. —
18. Data wprowadzenia w życie przepisów uposażeniowych				rok 1945 m. 10 dn. 1
19. Czas zaliczony do posunięć w szczeblach łącznie				lat 1 m. 7 dn. —
20. Początkowy termin pozostawania w szczeblu (rubr. 18—19)				rok 1944 m. 3 dn. 1
21. Początkowy termin pozostawania w grupie po zaokrągleniu *) (§ 3 ust. 4)				rok 1944 m. 1 dn. 1

22. Przyznana grupa . . . . . . szczebel . . . . .
z początkowym terminem pozostawania w szczeblu od 1 stycznia 1944 r.

23. Z tytułu powierzenia obowiązków na stanowisku . . . .
przyznaje się na podstawie § 39, posiadany w dniu 1.X. 1945 r. dodatek wyrównawczy do grupy . . . . . szczebel „. . . . .".

. . . . . ., dnia . . . . . . 194. . r.

Sprawdził:

Podpis . . . .
czytelny i stanowisko:

Ustalenia grupy szczebla i początkowego terminu pozostawania w szczeblach dokonał:

Podpis . . . .
czytelny i stanowisko:

*) **Uwaga:** Daty początkowego terminu pozostawania w szczeblu w okresie od 1.X. — 31.XII. włącznie, zaokrągla się na 1.I. następnego roku, daty w okresie od 1.I. — 31.III. na 1.I. danego roku, a daty w okresie od 1.IV. — 30.IX. włącznie na 1.VII. danego roku.

DYREKCJA OKRĘGOWA KOLEI PAŃSTWOWCYH

w ....

Załącznik Nr 2

ednostka służbowa ....

WYKAZ

zaliczenia pracowników do grup i szczebli uposażenia w wykonaniu §§ 37, 38, 39, i 40 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 listopada 1945 r., o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „P.K.P." (Dz. U. R. P. Nr. 55 poz. 309).

1	2	3	4	5	6	7	8	9
				Przyznane z dniem 1 października 1945 r.				
Nr p.	Nazwisko i imię: 1)	Stanowisko 2) służbowe i dotychczasowa grupa up. 3)	Czas zaliczony do czasu pozost. w szczeblach od — do 4)	grupa uposażenia 4)	szczebel uposażenia 4)	początkowy termin pozostawania szczeb. 4)	dodatek wyrówn. do grupy uposaż. 5)	Własnoręczny podpis pracownika potwierdzający przyjęcie do wiadomości zaliczenie go do grupy i szczebla upos. początkowy termin pozostawania w grupie oraz przyznanie dodatku wyrównawczego.

Uwagi: 1) Nazwiska pracowników należy wpisać w porządku alfabetycznym.

2) Jednostka służbowa wpisuje stanowisko służbowe, na które pracownik w dniu 1.X. 1945 r. był mianowany. Jeżeli pracownik przy ponownym przyjęciu na służbę nie był mianowany, należy wpisać stanowisko (tytuł) służbowe, przysługujące mu ostatnio do dn. 1.IX. 1939 r.

3) Dotychczasową grupę określa ust. 15 zarządzenia.

4) Czas zaliczony do czasu pozostawania w szczeblach, grupa, szczebel i początkowy termin pozostawania w szczeblach winien być podany zgodnie z arkuszem uposażeniowym; rubryki 4, 5, 6, 7 i 8 wypełnia biuro personalne D. O. K. P.

5) Dodatek wyrównawczy wpisuje się na podstawie decyzji, wydanej prcaownikowi na piśmie przez biuro personalne dyrekcji.

107

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 6 czerwca 1946 r. o zatrudnianiu pracowników.

Dekretem z dnia 2 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 182) powołane zostały do życia Urzędy Zatrudnienia, jako organy Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Urzędom Zatrudnienia służy wyłącznie prawo pośredniczenia w zawieraniu umowy o pracę oraz o naukę zawodu, tudzież regulowanie rynku pracy przez wyrównywanie popytu pracy z podażą pracy.

Kierownicy Zakładów pracy obowiązani są zgłaszać do Urzędu Zatrudnienia:

1) każde wolne miejsce pracy i miejsce nauki zawodu,

2) każdego przyjętego pracownika i każdą przyjętą osobę do nauki zawodu.

Kierownicy Zakładów pracy obowiązani są w terminie 3-dniowym zawiadomić Urząd Zatrudnienia, jego oddział lub instytucję wykonywującą zastępczo czynności Urzędu Zatrudnienia (zarządy miejskie) zarówno o każdym wolnym jak i nowoobsadzonym miejscu pracy lub miejscu nauki zawodu.

Zawiadomienie o wolnym lub nowoobsadzonym miejscu pracy dokonywa się:

1) bezpośrednio w urzędzie ustnie lub piśmiennie, przy czym na żądanie wydawane są stosowne zaświadczenia,

2) telefonicznie, przy czym na żądanie zawiadamiającego Urząd Zatrudnienia potwierdza na piśmie odbiór telefonogramu,

3) drogą pocztową lub telegraficzną; w tych przypadkach za datę zawiadomienia uważa się datę stempla pocztowego lub wysłania depeszy.

W zawiadomieniach o wolnych miejscach pracy podawać należy:

1) nazwę, adres i rodzaj zakładu pracy,

2) ilość, płeć i wiek poszukiwanych pracowników,

3) wymagane od poszukiwanych pracowników kwalifikacje,

4) warunki pracy i wysokość wynagrodzenia,

5) okres czasu, na który ma być zawarta umowa o pracę,

6) datę, od której miejsce pracy jest lub będzie wolne.

W zawiadomieniu o obsadzeniu wolnych miejsc pracy lub nauki zawodu podać należy:

1) nazwę i adres i rodzaj zakładu pracy,

2) imiona, nazwiska i adresy przyjętych pracowników lub uczniów,

3) jakie miejsca pracy lub miejsca nauki zawodu obsadzono,

4) od jakiej daty i na jaki okres zawarto umowę o pracę lub naukę zawodu.

Urząd Zatrudnienia na żądanie pracodawcy udziela w miarę posiadania należycie ustalonych danych, dotyczących poszukującego pracy lub miejsca nauki zawodu, które mogą mieć znaczenie przy określaniu, czy osoby te będą odpowiednie na wolne miejsce pracy lub nauki.

Pracodawcy służy prawo wyboru kandydatów oraz prawo żądania aby Urząd Zatrudnienia skierował innych kandydatów poza skierowanymi.

Opierając się na powyższych przepisach Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej zwróciło się do Ministerstwa Komunikacji, ażeby podległe urzędy zapotrzebowania pracowników fizycznych i umysłowych zgłaszały w najbliższym Urzędzie Zatrudnienia względnie w Oddziałach tych Urzędów lub instytucjach wykonywujących zastępczo czynności Urzędu Zatrudnienia (powołane do tych czynności Zarządy Miejskie).

Ma to na celu usprawnienie organizacji pracy i pełne spożytkowanie sił roboczych.

Poszczególne urzędy P. K. P. i inne urzędy podległe Ministerstwu Komunikacji w razie potrzeby zatrudnienia robotników lub pracowników umysłowych przy wykonywaniu planowanych robót powinny zwracać się do omawianych Urzędów Zatrudnienia lub ich Oddziałów z zapotrzebowaniem pracowników. W zapotrzebowaniach poza wskazanymi na wstępie wymogami należy wskazywać termin, do którego zapotrzebowani pracownicy winni się zgłosić, celem możności zaangażowania potrzebnych pracowników we własnym zakresie w razie niedotrzymywania wskazanego terminu.

Przyjmowanie pracowników za pośrednictwem Urzędu Zatrudnienia nie zwalnia kierowników urzędów P. K. P. dokonywujących przyjęć od obowiązku przestrzegania, aby nowoprzyjmowani pracownicy odpowiadali wszystkim warunkom wymaganym przy przyjmowaniu do służby kolejowej, a zwłaszcza jeżeli chodzi o przyjęcia pracowników do pełnienia stałych i ważnych czynności oraz takich zajęć, które dają podstawę do mianowania pracownika na stanowisko etatowe.

Przepisy na wstępie cytowanego dekretu nie ograniczają możności zatrudnienia pracowników bez udziału Urzędu Zatrudnienia, obowiązują natomiast zgłoszenia o wszelkich dokonanych przyjęciach do pracy.

Poszczególne urzędy P. K. P. i inne urzędy podległe Ministerstwu Komunikacji wejdą w ścisły kontakt z Urzędami Zatrudnienia lub ich Oddziałami i ustalą sposoby jaknajwłaściwszego wykonania niniejszego zarządzenia.

Od życzliwego układu stosunków obu stron, t. j. zapotrzebowujących pracowników i Urzędów Zatrudnienia akcja ta bez uszczerbku dla jednej i drugiej strony może dać zamierzone cele.

W załączeniu przesyła się wykaz powołanych Urzędów Zatrudnienia i ich Oddziałów, do których terytorialnie przynależne urzędy P. K. P. i inne urzędy podległe Ministerstwu Komunikacji powinny kierować właściwe zgłoszenia.

Nr Pers. 1/20-4/46.

Wykaz
Urzędów Zatrudnienia i ich Oddziałów.

Lp.	Urząd Zatrudnienia		Oddział
1.	**w Bydgoszczy**	ul. 20 Stycznia 2, tel. 11-90	w Grudziądzu, Inowrocławiu, Toruniu i Włocławku
2.	**w Gdańsku**	Wrzeszcz, ul. Konarskiego 1	w Elblągu i Gdyni oraz dla rob. port. w Gdańsku i Gdyni
3.	**w Katowicach**		w Bielsku - Białej, Bytomiu, Chorzowie, Dąbrowie - Górniczej, Gliwicach, Mysłowicach, Nisie, Nowym-Bytomiu, Opolu, Raciborzu, Rybniku, Siemianowicach, Sosnowcu, Zabrzu i Zawierciu
4.	**w Krakowie**	ul. Lubelska 25, tel. 560-54	w Nowym Sączu i Tarnowie
5.	**w Lublinie**	ul. Lubartowska 13	
6.	**w Łodzi**	28 Pułk Strzelców Kaniowskich Nr 58, tel. 254-01-3	w Pabianicach, Piotrkowie, Tomaszowie Maz. i Zgierzu
7.	**w Olsztynie**		
8.	**w Poznaniu**	ul. Zwierzyniecka 17, tel. 78-92	w Gnieźnie, Gorzowie, Kaliszu, Ostrowiu Wlkp. i Zielonej Górze
9.	**w Radomiu**	ul. Żeromskiego 53, tel. 18-31	w Częstochowie, Kielcach, Ostrowcu K. i Starachowicach
10.	**w Rzeszowie**	Budynek Sądu	w Przemyślu
11.	**w Szczecinie**	ul. Wojska Polskiego 1	
12.	**w Warszawie**	ul. Targowa 15, tel. 73	w Płocku i Żyrardowie
13.	**we Wrocławiu**	ul. Cybulskiego 20, dawna Solna	w Bolesławcu, Jeleniej Górze, Legnicy i w Wałbrzychu

108

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 19 lipca 1946 r. o wynagrodzeniu pracowników umownych w Żegludze na Polskich Drogach Wodnych Śródlądowych.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 7 marca 1945 r. o ustanowieniu przymusowego zarządu państwowego nad Żeglugą na Polskich Drogach Wodnych Śródlądowych zarządza się, co następuje:

§ 1.

Pracownicy umowni wykonywujący czynności służbowe na obiektach pływających w Żegludze na Polskich Drogach Wodnych Śródlądowych, zwani w skróceniu pracownikami żeglugi, otrzymują, prócz dotychczasowego wynagrodzenia umownego, dodatków i świadczeń, ryczałt nawigacyjny zamiast diet, według następującej tabeli:

Stanowisko:

Rodzaj obiektu pływającego	Kapitan statku Maszynista Kontroler	Sternik, pomocnik maszynisty motorn. szyper	Marynarz palacz bosman na barkach
Statki pasażerskie barki motorowe	2.500 zł	2.000 zł	1.500 zł
statki towarowe i holowniki	3.000 zł	2.500 zł	2.000 zł

§ 2.

Ryczałty ustalone w § 1 wypłaca się w okresie nawigacyjnym miesięcznie zdołu w wysokości 75%. Pozostałą część ryczałtu, w wysokości 25%, wypłaca się miesięcznie zdołu w okresie martwym.

§ 3.

Okres nawigacyjny liczy się od dnia 1 kwietnia do dnia 31 grudnia.

§ 4.

1. Ryczałty ustalone w § 1 wypłaca się w całości, jeżeli praca w danym miesiącu kalendarzowym trwała przynajmniej 25 dni. W innych przypadkach następuje wypłata za ilość dni faktycznie przepracowanych na obiektach, licząc 1/30 część ryczałtu miesięcznego za każdy dzień pracy. Jako dzień pracy uważa się przepracowany na statku, będący w ruchu jak i podczas remontu. Jako dzień przepracowany poza obrębem portu uważa się dzień kalendarzowy, w którym obiekt pływający przebywał poza obrębem portu macierzystego co najmniej przez 4 godziny. Zasięg portu macierzystego określa komisarz w porozumieniu z Radą Zakładową.

2. W razie wykonywania pracy w ciągu miesiąca na kilku obiektach pływających różnego typu ryczałt nawigacyjny oblicza się według stawki, przypadającej dla obiektu tego typu, na którym pracownik żeglugi najdłużej w ciągu dalszego miesiąca pracował.

§ 5.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1946 r.

Nr Pers. 2/1-19/46.

109

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 19 lipca 1946 r. o premii nawigacyjnej pracowników administracji żeglugi na Polskich Drogach Wodnych Śródlądowych.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 7 marca 1945 r. o ustanowieniu przymusowego zarządu państwowego nad Żeglugą na Polskich Drogach Wodnych Śródlądowych zarządza się, co następuje:

§ 1.

Pracownicy administracji w Żegludze na Polskich Drogach Wodnych Śródlądowych uczestniczą w premii nawigacyjnej na zasadach dotychczasowych.

§ 2.

Globalną kwotę premiową ustala się:

1) na 4% od przewozów brutto;

2) na 5% przy lokalnych operacjach.

§ 3.

Premia w granicach, określonych w § 2. może być wypłacana w ramach samowystarczalności na ten cel.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1946 r.

Nr Pers. 2/122-39/46.

110

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 17 czerwca 1946 r. o zwiększeniu dodatków specjalnych rencistom Kasy Emerytalnej dla robotników Kolei Państwowych w b. dzielnicy pruskiej.

Na podstawie art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy o likwidacji Kasy Emerytalnej dla robotników kolei państwowych w b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 89), zarządzam co następuje:

§ 1.

Wobec zwiększenia świadczeń przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w ubezpieczeniu emerytalnym robotników — dodatek specjalny przewidziany w § 1 zarządzenia z dnia 1 czerwca 1946 r. o przyznaniu dodatków specjalnych rencistom Kasy Emerytalnej dla robotników kolei państwowych w b. dzielnicy pruskiej (Dz. Urz. M. K. Nr 7, poz. 87), zwiększam miesięcznie:

1) dla rencistów otrzymujących renty inwalidzkie . . . . . . na 375 zł;
2) dla wdów otrzymujących renty wdowie poinwalidzkie . . . na 200 zł;
3) dla sierot otrzymujących renty sieroce poinwalidzkie . . . . na 100 zł;
4) dla sierot zupełnych otrzymujących renty sieroce poinwalidzkie . . na 150 zł.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1946 r.

Nr Pers. 3/20 5/46.

111

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 17 lipca 1946 r. w sprawie zaliczania wydatków na koszty podróży służbowych odbywanych w sprawach związanych ze sprowadzeniem materiałów pozostałych po okupantach.

Koszty podróży służbowych, odbywanych przez pracowników służby warsztatowej, trakcyjnej, elektrotechnicznej, drogowej i innych w sprawach związanych ze sprowadzeniem z terenów własnej dyrekcji okręgowej kolei państwowych bezpośrednio do miejsca pracy różnych materiałów pozostawionych po okupantach lub z innych dyrekcyj, nie mogą być zaliczane na kredyty eksploatacyjne służby zasobów (Rozdz. 8 § 3), lecz powinny obciążać kredyty tych służb, które sprowadzany materiał użytkują.

Na Rozdz. 8 § 3 mogą być zaliczane jedynie koszty podróży służbowych pracowników innych służb, delegowanych po odbiór materiałów sprowadzanych do magazynów podległych administracyjnie służbie zasobów.

Nr VII. 4a. 10/2/46.

Dział Handlowo - Taryfowy

112

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 17 lipca 1946 r. w sprawie wydania Przepisów o przewozie przesyłek gospodarczych (służbowych) Polskich Kolei Państwowych.

1. Zatwierdzam dołączone do niniejszego zarządzenia „Przepisy o przewozie przesyłek gospodarczych (służbowych) Polskich Kolei Państwowych".

2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem wejścia w życie niniejszych przepisów traci moc obowiązującą: 1) Zarządzenie Ministra Kolei z dnia 6 października 1924 r. Dz. U. Nr 13, poz. 54). 2) Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 31 grudnia 1937 r. (Zbiór Okólników M. K. w sprawach handlowo-taryfowych Cz. III ogłoszony w Dz. Urz. M. K. z 1938 r. Nr 4, poz. 18). 3) Zarządzenie Ministra Komunikacji (bez daty) o częściowej zmianie okólnika o przewozie przesyłek gospodarczych Dz. Urz. M. K. z 1939 r. Nr 30, poz. 149.

Nr III. 2171/7/46.

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 17 lipca 1946 r. Nr III. 2-171/7/46.

Przepisy o przewozie przesyłek gospodarczych (służbowych) Polskich Kolei Państwowych.

§ 1.

Określenie przesyłek gospodarczych.

1. Za przesyłki gospodarcze (służbowe) należy uważać:

1) przesyłki zawierające przedmioty i materiały stanowiące własność Polskich Kolei Państwowych; nadawcą i odbiorcą takich przesyłek może być tylko jednostka służbowa PKP;

2) przesyłki zawierające przedmioty i materiały dostarczane na zamówienie Ministerstwa Komunikacji lub Dyrekcji Okręgowej K. P. dla potrzeb kolei przez dostawców, po cenach według umowy loco stacja nadania, nadawcą tego rodzaju przesyłek może być dostawca, odbiorcą zaś tylko jednostka służbowa PKP;

3) przesyłki nadawane przez jednostki służbowe PKP pod adresem innych jednostek służbowych tychże kolei w celu przekazania na stacji przeznaczenia prywatnym firmom lub osobom, stosownie do zawartych z nimi umów; takie przesyłki mogą zawierać przedmioty i materiały będące własnością PKP, wysyłane do przerobienia, przetworzenia lub naprawy, zwrotne opakowanie oraz wzory i modele zwracane po przetargu.

2. W dokumentach przewozowych (wtórniku kwitu przewozowego) należy zamieścić uwagę: „Na podstawie umowy Nr . . . . . z dnia . . . . 194 . . . r. wydać firmie . . . . za pokwitowaniem odbioru na niniejszym".

3. W przypadkach przewozu przesyłki gospodarczej ze stacji lub do stacji kolei prywatnej lub też tranzytem przez odcinek kolei prywatnej, pozostającej pod zarządem PKP lub własnym, odprawę takiej przesyłki dokonywa się za zwykłym listem przewozowym z dołączeniem dyspozycji przesyłkowej, wystawionej przez jednostkę służbową PKP według wzoru Nr 2 i stwierdzającej charakter gospodarczy przesyłki. W liście przewozo-

wym w rubryce „oświadczenie nadawcy" nadawca powinien wpisać adnotację — „Dyspozycja przesyłkowa Nr . . . . z dnia . . . . . 194 . . r.

4. Przesyłki, o których mowa w ust. 3 stacja przeznaczenia wydaje bez pobrania należności przewozowych, zaliczając w liście przewozowym i cedule, jako należności kredytowane, przewoźne tylko za odległości kolei prywatnych oraz opłaty dodatkowe należne tym kolejom. Dyspozycję przesyłkową stacja przeznaczenia dołącza do ceduły przy sprawozdaniu z wydanych przesyłek.

5. Przesyłki nadawane przez dostawców pod adresem jednostek służbowych PKP za zwykłymi listami przewozowymi należy uważać za przesyłki handlowe. Opłaty za tego rodzaju przesyłki a mianowicie przewoźne oraz wszelkie inne opłaty dodatkowe powstałe przed wysłaniem przesyłki (składowe, postojowe, za podstawienie wagonów i t. p.) powinien nadawca opłacić z góry przy nadaniu. Przekazywanie takich należności na odbiorcę jest zabronione.

§ 2.

Dokumenty przewozowe na przesyłki gospodarcze, ich ewidencja i wypełnianie.

1. Przewozu przesyłek gospodarczych (służbowych) dokonywa się w zasadzie za kwitami przesyłkowymi, zastępującymi listy przewozowe. Wyjątek stanowią przesyłki o charakterze gospodarczym, wyszczególnione w § 1 ust. 3, 4 i 5 pkt. 4 i 5, które to przesyłki nadawane są za zwykłymi listami przewozowymi.

2. Kwit przesyłkowy, według załączonego wzoru Nr 1, składa się z 4-ch części:

1) z grzbietu, który zwraca się nadawcy jako dowód nadania przesyłki,

2) z odpisu kwitu, który pozostaje na stacji nadania,

3) z kwitu przesyłkowego, który towarzyszy przesyłce i służy jako zawiadomienie o przybyciu przesyłki i pokwitowanie z jej odbioru i pozostaje w kasie stacji wydania dla przedstawienia do biura kontroli dochodów w DOKP przy wykazie przesyłek nadeszłych,

4) z wtórnika kwitu przesyłkowego, który wraz z kwitem towarzyszy przesyłce i wydaje się odbiorcy przesyłki.

3. Kwit przesyłkowy i jego wtórnik należy trwale spiąć celem zapobieżenia rozłączeniu w drodze.

4. Przewozu przesyłek gospodarczych przewidzianych w § 1 ust. 3 i 4 dokonywa się za dyspozycjami przesyłkowymi, które składają się z 2 części (patrz wzór Nr 2):

1) z grzbietu dyspozycji, który pozostaje u wystawcy;

2) z dyspozycji przesyłkowej, którą przesyła się nadawcy dla dołączenia do listu przewozowego przy nadaniu przesyłki.

5. Kwity przesyłkowe i dyspozycje przesyłkowe zbroszurowane w bloki po 50 lub 100 kompletów i opatrzone kolejną numeracją dla każdej dyrekcji okręgowej kp. są drukami ściśle rejestrowanymi i podlegają ewidencji i kontroli.

6. Do wystawiania kwitów przesyłkowych i dyspozycyj uprawnieni są: w Ministerstwie Komunikacji dyrektorzy departamentów (biur) i naczelnicy wydziałów, a w DOKP naczelnicy służb (biur) oraz uprawnione przez tych ostatnich podległe im jednostki służbowe na linii.

7. Zamówienia na druki kwitów i dyspozycyj przesyłkowych jednostki służbowe uprawnione do ich wystawiania kierują do biura kontroli dochodów swojej dyrekcji i po otrzymaniu ich ze składnicy druków przechowują pod zamknięciem.

8. Odpowiedzialność za prawidłowe rozchodowanie druków kwitów i dyspozycyj przesyłkowych oraz za ich całość ponoszą jednostki służbowe, które druki te otrzymały i uprawnione zostały do ich wystawiania; kontrolę zaś nad tymi drukami, jako drukami ściśle rejestrowanymi sprawują biura kontroli dochodów na zasadach ogólnych.

9. Celem wyliczenia się z przydziału druków kwitów i dyspozycyj przesyłkowych jednostki służbowe powinny sporządzać wykazy miesięczne z zużytych dla przewozu i zepsutych druków w porządku chronologicznym i w kolejności numerów według załączonego wzoru Nr 3 w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz z kwitami i dyspozycjami zepsutymi należy przesyłać do biura kontroli dochodów, drugi egzemplarz do bezpośrednio wyższej jednostki służbowej najpóźniej 15 dnia miesiąca następnego po miesiącu sprawozdawczym.

10. Jednostki służbowe uprawnione do wydawania kwitów i dyspozycyj przesyłkowych powinny prowadzić specjalny rejestr kwitów i dyspozycyj wydanych dostawcom według załącznika wzoru Nr 4 i rozliczać się z dostawcami możliwie często oraz żądać po ukończeniu dostawy zwrotu niezużytych kwitów i dyspozycyj. W umowach na dostawy należy zastrzegać karę umowną w wysokości normalnego przewoźnego na wypadek niezwrócenia przez dostawców niezużytych kwitów i dyspozycyj przesyłkowych względnie za samowolne uzupełnianie tych dokumentów.

11. Komplety kwitów i dyspozycyj przesyłkowych należy wypełniać ołówkiem chemicznym lub drukiem przy użyciu kalki czytelnie, bez podskrobań, przekreśleń i poprawek.

12. Wypełniony kwit przesyłkowy lub dyspozycję wystawca powinien zaopatrzyć w stempel (pieczątkę) urzędowy i własnoręczny podpis. Używanie facsimile jest niedozwolone. Wydawanie kwitów i dyspozycyj przesyłkowych niewy-

pełnionych ze stemplem (pieczątką) i podpisem wystawcy (in blanco) w zasadzie jest również niedozwolone.

13. W kwitach i dyspozycjach przesyłkowych wydawanych dostawcom należy obowiązkowo wpisać nazwę stacji nadania i przeznaczenia, nadawcę i odbiorcę (nazwę jednostki służbowej), zawartość przesyłki, ilość sztuk, rodzaj opakowania a w miarę możności w przybliżeniu i wagę przesyłki.

14. Druki kwitów przesyłkowych i dyspozycji wypełnione, lecz niezużyte, mylnie wystawione lub z omyłkami należy unieważnić adnotacją „zepsuty" na wszystkich częściach kompletu tych druków.

15. Kwity przesyłkowe i dyspozycje zasadniczo powinny być wystawiane na każdą przesyłkę drobnicową i wagonową osobno. Materiały oraz przedmioty załadowane wskutek swej długości na dwie lub trzy połączone platformy należy uważać za jedną przesyłkę. Również za jednym kwitem przesyłkowym może być nadana partia jednolitego materiału załadowana na jednej stacji do kilku lub kilkunastu wagonów przez jednego nadawcę dla jednego odbiorcy i do jednej stacji przeznaczenia.

16. Kwity przesyłkowe ważne są na przeciąg jednego miesiąca od daty ich wystawienia; stacjom nadawczym nie wolno przyjmować kwitów przesyłkowych, których termin upłynął.

§ 3.

Nadanie, przewóz i wydawanie przesyłek gospodarczych.

1. Przesyłki gospodarcze należy nadawać wyłącznie jako przesyłki zwyczajne do przewozu pociągami towarowymi.

W przypadkach nagłej potrzeby, co należy uwidocznić w kwicie przesyłkowym lub dyspozycji, przesyłki gospodarcze mogą być przewożone pociągami mieszanymi i osobowymi.

2) Jednostki służbowe lub dostawcy powinni dostarczyć przesyłki gospodarcze do magazynu towarowego, na rampę lub na place naładunkowe własnymi środkami i jednocześnie z nadaniem przesyłki doręczyć właściwemu pracownikowi należycie wypełniony kwit przesyłkowy lub zwykły list przewozowy z dołączeniem dyspozycji przesyłkowej.

3. Stacja nadania przy przyjęciu przesyłek gospodarczych sprawdza kwity przesyłkowe pod względem prawidłowości zamieszczonych w nich danych, ważności podpisu i pieczęci wystawcy, terminu i t. p. oraz załatwia formalności połączone z przyjęciem i odprawą przesyłki na ogólnych zasadach.

4. Po zapisaniu przyjętej do przewozu przesyłki gospodarczej do książki magazynowej nadanych przesyłek i po ostemplowaniu datownikiem stacyjnym wszystkich 4 części kwitu przesyłkowego pracownik przyjmujący przesyłkę zwraca nadawcy grzbiet kwitu jako dowód przyjęcia przesyłki do przewozu, pozostałe zaś 3 części zatrzymuje i postępuje z nimi jak podano w § 2, ust. 1.

5. Przesyłki gospodarcze stacje powinny wysłać w drogę bez zatrzymania pierwszymi odchodzącymi pociągami po ich przyjęciu, przy czym przewozu tych przesyłek nadawanych za kwitami przesyłkowymi obowiązkowo należy dokonywać wyłączni liniami PKP z pominięciem odcinków kolei prywatnych, pozostających pod zarządem PKP lub własnym, nawet wówczas gdy droga liniami PKP będzie dalsza.

6. Manipulacje oddawcze przesyłek gospodarczych oraz dokumentów przewozowych do pociągów jak i z pociągów należy dokonywać w trybie ustalonym t. j. za wykazami oddawczymi.

7. Wydawanie przesyłek gospodarczych odbywa się na ogólnych zasadach stosowanych do przesyłek prywatnych.

8. Po zapisaniu nadeszłej przesyłki gospodarczej do książki magazynowej przesyłek przybyłych stacja przeznaczenia zawiadomi odbiorcę o nadejściu przesyłki, przesyłając mu kwit przesyłkowy (3 część kompletu).

9. Uprawniony do odbiaru przesyłki pracownik jednostki służbowej, pod adresem której nadeszła przesyłka, zgłasza się do ekspedycji towarowej z otrzymanym kwitem przesyłkowym, zaopatrzonym w pokwitowanie adresata z odbioru przesyłki i na podstawie tego pokwitowania ekspedycja towarowa wydaje przesyłkę wraz z wtórnikiem kwitu przesyłkowego (4 część) zaopatrzonym uprzednio w datownik przybycia a następnie w datownik wydania; kwit zaś przesyłkowy z pokwitowaniem odbioru zatrzymuje jako dowód wydania przesyłki.

10. Ładowanie i wyładowanie wagonowych przesyłek gospodarczych tudzież przedmiotów dłuższych niż 7 metrów lub ważących w jednej sztuce powyżej 300 kg, stanowi obowiązek nadawcy lub odbiorcy i czynności te powinny być wykonywane własnymi środkami przez jednostki służbowe nadające lub odbierające przesyłkę albo przez dostawców, jeżeli są nadawcami tych przesyłek. Przesyłki drobne ładuje do wagonów i wyładowywuje ekspedycja towarowa.

11. Przyjmowanie i wydawanie przesyłek gospodarczych oraz ich ładowanie i wyładowywanie odbywa się w godzinach służbowych ustalonych na stacjach dla czynności ekspedycyjnych i na — i wyładunkowych.

12. W przypadkach nadzwyczajnych, kiedy tego wymaga istotna potrzeba, ekspedycja towarowa obowiązana jest przyjmować i wydawać przesyłki gospodarcze o każdej porze dnia i nocy.

13. Przewozy masowe przesyłek gospodarczych powinny odbywać się według ustalonych z góry planów. W tym celu zainteresowane Wydziały DOKP wspólnie z wydziałem ruchu opracowują zawczasu plan przewozu, bacząc by przewozy te nie stanowiły przeszkody dla normalnego ruchu towarowego i osobowego.

14. Po sporządzeniu planu przewozu poszczególne wydziały powinny stosować się ściśle do ustalonych terminów wyznaczonych na przewóz, naładowanie i wyładowanie. Szczególny nacisk należy kłaść na to, aby stacje i odpowiedni pracownicy we właściwym czasie byli zawiadamiani pisemnie, a gdy wymaga tego konieczność telegraficznie o wagonowych przewozach gospodarczych, wyznaczonych na dany okres czasu.

15. Przewozy gospodarcze masowe, w których biorą udział dwa lub więcej okręgów dyrekcyjnych, należy dokonywać po wzajemnym porozumieniu się tych okręgów.

16. Dyrekcje powinny zwracać szczególną uwagę, aby jednostki służbowe i urzędy dysponujące przewozami gospodarczymi nie dopuszczały przewozów **zbędnych** zwłaszcza powrotnych oraz ażeby nadawcy i odbiorcy nie powodowali przetrzymywania wagonów pod naładunkiem i wyładunkiem i ściśle przestrzegali ustalonych dla tych czynności terminów.

17. Przy ładowaniu lub wyładowywaniu przesyłek gospodarczych na szlaku należy postępować jak następuje:

Po otrzymaniu zlecenia od urzędu lub jednostki służbowej o załadowaniu lub wyładowaniu przesyłki na szlaku, stacja wysyła wagony parowozem od najbliższego pociągu towarowego lub przetokowym, jeżeli po załadowaniu mają one wrócić z powrotem na stację wysyłającą, albo najbliższym pociągiem, jeżeli załadowane na szlaku wagony lub próżne po wyładowaniu mają być dowiezione do następnej stacji biegu pociągu, z poleceniem zatrzymania parowozu lub pociągu na wskazanym kilometrze na przeciąg ściśle określonego czasu, do którego kierujący robotami pracownik obowiązany jest ściśle się zastosować.

18. Formalności z nadania przesyłek załadowanych na szlaku i przeznaczonych do wysłania w dalszą drogę załatwia stacja, do której wagony zostały dowiezione ze szlaku w stanie ładownym.

19. Przybyłe przesyłki gospodarcze przeznaczone do wyładowania na szlaku zatrzymuje ostatnia stacja przed miejscem wyładowania.

20. Odbiorca powinien załatwić na tej stacji formalności związane z wydaniem przesyłki i pokwitować jej odbiór, a następnie żądać wysłania wagonu na szlak pod wyładunek.

21. Przewóz przesyłek gospodarczych od stacji na szlak jak i w odwrotnym kierunku odbywa się na ryzyko i odpowiedzialność jednostki służbowej, która przeprowadza naładunek lub wyładunek na szlaku bez prawa wnoszenia reklamacyj w trybie ustalonym przepisami.

§ 4.

Przewóz przesyłek gospodarczych węgla kamiennego, brykietów i koksu dostarczanych dla potrzeb PKP przez kopalnie, brykietownie i koksownie.

1) Przewozu przesyłek gospodarczych węgla kamiennego, brykietów i koksu dokonywa się za kwitami przesyłkowymi.

Na każdy wagon tych materiałów należy sporządzić oddzielny kwit przesyłkowy.

2. Ewidencję druków kwitów przesyłkowych na przewozy węgla, brykietów i koksu i nadzór nad prawidłowym rozchodowaniem tych druków prowadzi Centralne Biuro Węglowe PKP w Katowicach.

3. Zamówienia na druki kwitów przesyłkowych Centralne Biuro Węglowe PKP w Katowicach przesyła do Biura Kontroli Dochodów DOKP w Katowicach i po otrzymaniu ich ze składnicy druków tej Dyrekcji rozsyła je według rozdzielnika ekspedycjom towarowym stacyj, przy których znajdują się kopalnie, brykietownie i koksownie, wyznaczone przez Centralę Zbytu produktów przemysłu węglowego do ładowania artykułów swej produkcji dla potrzeb PKP. Rozesłane bloki kwitów przesyłkowych Centralne Biuro Węglowe PKP w Katowicach wpisuje do książki ewidencji tych druków pod oddzielną pozycją lub na oddzielnej stronicy dla każdej stacji z oznaczeniem ilości bloków i numerów kwitów od — do każdego bloku.

4. Ekspedycja towarowa stacji przechowuje otrzymane druki kwitów przesyłkowych pod zamknięciem i w miarę ładowania węgla i t. p. na przyległych kopalniach (brykietowniach, koksowniach) wydaje odpowiednią ilość tych druków w kolejnej numeracji do wypełnienia za pokwitowaniem pracownika tych przedsiębiorstw.

5. Kwity przesyłkowe na przesyłki węgla, brykietów i koksu należy wypełniać stosownie do wskazówek podanych w § 2 ust. 12 niniejszych przepisów, przy czym jako nadawcę należy podać nazwę kopalni, brykietowni lub koksowni, a na przesyłki węgla wskazać obowiązkowo jego sortyment, w każdym zaś kwicie wagę netto ładunku zgodną z książką wagową, potwierdzoną pieczątką wagową „zważono" i podpisem ważnika.

6. Kopalnia, brykietownia lub koksownia po wypełnieniu kwitów przesyłkowych na wagony z ładunkiem przeznaczonym dla PKP każdorazowo sporządza w 2-ch egzemplarzach wykaz załadowania węgla brykietów lub koksu i oddaje go wraz z kwitami przesyłkowymi i zepsutymi drukami tych kwitów ekspedycji towarowej stacji nadania przesyłek.

7. Ekspedycja towarowa po sprawdzeniu prawidłowości danych zamieszczonych w kwitach przesyłkowych z zawartością wagonów, kwity te zaopatruje w urzędową pieczątkę, podpis i datownik oraz uzgadnia wykaz załadowania z kwitami przesyłkowymi i stwierdza oba egzemplarze wykazu pieczątką, podpisem i datownikiem, przy czym

jeden egzemplarz tego wykazu z dołączeniem do niego właściwych grzbietów kwitów przesyłkowych i druków zepsutych kwitów wysyła dnia następnego drogą służbową do Centralnego Biura węglowego PKP w Katowicach, drugi zaś egzemplarz wykazu zwraca dostawcy (kopalni, brykietowni lub koksowni). Oba egzemplarze wykazu załadowania zarząd kopalni, brykietowni lub koksowni powinien zaopatrzyć pieczątką i swym podpisem.

8. W przypadkach wyłączenia z pociągu wagonu z węglem, brykietami lub koksem na stacji rozrządowej lub węzłowej z powodu braków technicznych należy wyłączony wago przekazać do składu opałowego lub składu parowozowni tej stacji do rozładowania.

9. Ekspedycja towarowa stacji zatrzymania wagonu, z przesyłką taką postępuje jak z przesyłką adresowaną do tej stacji t. j. po poprawieniu w kwicie przesyłkowym i jego wtórniku nazwy pierwotnej stacji przeznaczenia na nazwę własnej stacji po zapisaniu przesyłki do książki przesyłek nadeszłych przeprowadza formalności wydania przesyłki i sprawozdawcze na ogólnych zasadach.

10. O wyłączeniu wagonu, jego rozładowaniu i wydaniu ładunku na stacji zatrzymania ekspedycja towarowa obowiązkowo powiadamia stacje nadania przesyłki i Centralne Biuro Węglowe PKP w Katowicach.

§ 5.

Pociągi robocze.

Na pociągi robocze wyznaczane dla rozwózki piasku, żwiru, ziemi i t. p. dokumentów przewozowych sporządzać nie należy. Rejestracji tych przewozów dokonywa kierownik pociągu roboczego w raporcie pociągowym. Na podstawie tych raportów wydział ruchu określa ogólną liczbę takich przewozów i sporządza odpowiednie wykazy dla celów statystycznych.

§ 6.

Przewóz drezyn, wózków i rowerów kolejowych, przyborów mierniczych i narzędzi rzemieślniczych.

1. Oddziały, kontrolerzy i zawiadowcy odcinków służb drogowej i elektrotechnicznej mogą na własnych tylko oddziałach i odcinkach przewozić bez dokumentów przewozowych przydzielone im drezyny, wózki i rowery kolejowe w brankardach i innych wagonach, jeżeli załadowanie ich nie spowoduje opóźnienia pociągu i nie będzie stanowiło przeszkody w załadowaniu lub wyładowaniu przesyłek. Dopilnowanie załadowania i wyładowania tych przedmiotów na właściwej stacji jest obowiązkiem pracownika, pod którego opieką pozostają takie przedmioty.

2. Przybory miernicze i narzędzia rzemieślnicze przewożone przez pracowników wysyłanych do pracy na linii, jeżeli pracownicy ci są przez jednostki służbowe zaopatrzeni w zaświadczenia okresowe lub jednorazowe według załączonego wzoru Nr 5, należy w miarę wolnego miejsca przyjmować do przewozu w wagonie bagażowym bez żadnych dokumentów przewozowych. Na każde żądanie zawiadowców stacyj, dyżurnych ruchu, konduktorów rewizyjnych i organów kontrolnych zaświadczenia takie powinny być okazywane na stacji jak i w pociągu. Załadowanie i wyładowanie takich przyborów i narzędzi jest obowiązkiem pracownika posługującego się tymi przedmiotami.

§ 7.

Przesyłanie do naprawy taboru kolejowego i przyborów ładunkowych.

1. Wagony przeznaczone do naprawy bądź w warsztatach kolejowych bądź też w fabrykach prywatnych krajowych, biegnące na własnych kołach należy wysyłać tylko za okartkowaniem przewidzianym w W S G W T (§ 29 patrz pkt. 10 do § 45 p. 4 wyjaśnień G W T (R 2)), w przypadkach zaś gdy wagony takie ze względu na ich stan muszą być załadowane na inne wagony, przewozu ich dokonywa się za kwitami przesyłkowymi.

2. Parowozy i tendry przeznaczone do naprawy w warsztatach kolejowych lub w fabrykach prywatnych, bez względu na to czy biegną na kołach własnych czy są załadowane na wagony, należy wysyłać jako przesyłki gospodarcze za kwitami przesyłkowymi. Również należy przesyłać za kwitami przesyłkowymi wszystkie części składowe taboru kolejowego, przeznaczone do naprawy lub też nowe części przeznaczone dla taboru znajdującego się w naprawie, jako też przybory ładunkowe stanowiące własność kolei (opony, zasławy i t. p.) i urządzenia wagonowe (deski, drągi i t. p.) przesyłane do naprawy lub zwracane po przewiezieniu przesyłek.

3. Sprawę przewozu do naprawy taboru kolejowego, jego części i przyborów ładunkowych, w komunikacjach międzynarodowych regulują Przepisy NR 7 (R. I. V) względnie przepisy R 12 (RJC).

§ 8.

Taryfa gospodarcza.

1. Stawki taryfy gospodarczej PKP mają zastosowanie przy zaliczaniu kosztów przewozu za artykuły żywnościowe, węgiel, naftę i t. p. wydawane tytułem świadczeń dodatkowych pracownikom Ministerstwa Komunikacji i PKP przy przewozie lub wydawaniu materiałów dla robót, których koszty pokrywane są z Funduszu Inwestycyjnego, oraz w przypadkach indywidualnych ulg na specjalne zarządzenie Ministra Komunikacji, bądź to przy przewozach (np. materiałów budowlanych) pracowników Ministerstwa Komunikacji i pracowników PKP, bądź też przy przewozach prywatnych.

2. Tabela stawek taryfy gospodarczej.

Za odległość km	rubryka			Za odległość km	rubryka			Za odległość km	rubryka		
	a	b	c		a	b	c		a	b	c
	gr. za 100 kg				gr. za 100 kg				gr. za 100 kg		
1—5	180	72	48	201—210	1380	552	408	501—510	2928	1176	876
6—10	348	144	108	211—220	1440	576	432	511—520	2988	1200	888
11—15	372	156	108	221—230	1488	600	444	521—530	3036	1224	912
16—20	408	168	120	231—240	1536	624	456	531—540	3084	1248	924
21—25	432	168	132	241—250	1584	636	480	541—550	3132	1260	936
26—30	456	180	132	251—260	1644	660	492	551—560	3192	1284	948
31—35	480	192	144	261—270	1692	684	504	561—570	3240	1308	972
36—40	504	204	156	271—280	1740	708	516	571—580	3288	1332	984
41—45	528	216	156	281—290	1800	720	540	581—590	3348	1344	996
46—50	552	228	168	291—300	1848	744	552	591—600	3396	1368	1020
51—55	588	240	180	301—310	1896	768	564	601—610	3444	1392	1032
56—60	612	240	180	311—320	1956	780	588	611—620	3504	1404	1044
61—65	636	252	192	321—330	2004	804	600	621—630	3552	1428	1056
66—70	660	264	192	331—340	2052	828	612	631—640	3600	1452	1080
71—75	684	276	204	341—350	2100	852	624	641—650	3648	1476	1092
76—80	708	288	216	351—360	2160	864	648	651—660	3708	1488	1104
81—85	732	300	216	361—370	2208	888	660	661—670	3756	1512	1128
86—90	768	312	228	371—380	2256	912	672	671—680	3804	1536	1140
91—95	792	324	240	381—390	2316	936	696	681—690	3864	1572	1152
96—100	816	324	240	391—400	2364	948	708	691—700	3912	1584	1164
101—110	864	348	264	401—410	2412	972	720	701—710	3960	1596	1188
111—120	924	372	276	411—420	2472	996	732	711—720	4020	1620	1200
121—130	972	396	288	421—430	2520	1020	756	721—730	4068	1632	1212
131—140	1020	408	300	431—440	2568	1032	768	731—740	4116	1656	1236
141—150	1068	432	324	441—450	2616	1056	780	741—750	4164	1680	1248
151—160	1128	456	336	451—460	2676	1080	804	751—760	4224	1704	1260
161—170	1176	468	348	461—470	2724	1092	816	761—770	4272	1716	1272
171—180	1224	492	372	471—480	2772	1116	828	771—780	4320	1740	1296
181—190	1284	516	384	481—490	2832	1140	840	781—790	4380	1764	1308
191—200	1332	540	396	491—500	2880	1164	864	791—800	4428	1788	1320

Za odległość km	rubryka			Za odległość km	rubryka		
	a	b	c		a	b	c
	gr. za 100 kg				gr. za 100 kg		
801—810	4476	1800	1326	951— 960	5256	2112	1396
811—820	4536	1824	1332	961— 970	5304	2136	1398
821—830	4584	1848	1338	971— 980	5352	2160	1400
831—840	4632	1872	1344	981— 990	5412	2184	1402
841—850	4680	1884	1350	991—1000	5460	2196	1404
851—860	4740	1908	1356	1001—1020	5568	2244	1408
861—870	4788	1932	1362	1021—1040	5664	2280	1412
871—880	4836	1944	1368	1041—1060	5772	2328	1416
881—890	4896	1968	1372	1061—1080	5868	2364	1420
891—900	4944	1992	1376	1081—1100	5976	2376	1424
901—910	4992	2016	1380	1101—1120	6084	2388	1428
911—920	5052	2028	1384	1121—1140	6180	2400	1432
921—930	5100	2052	1388	1141—1160	6288	2412	1436
931—940	5148	2076	1392	1161—1180	6384	2424	1440
941—950	5196	2100	1395	1181—1200	6492	2436	1444

3. Stawki rubryki a) stosuje się za wagę rzeczywistą, o ile obliczenie najmniej za 5000 kg według stawek rubryki b) nie da opłaty tańszej;

Stawki rubryki b) stosuje się za wagę rzeczywistą najmniej jednak za 5000 kg., o ile obliczenie najmniej za ładowność użytego wagonu według stawek rubryki c) nieda opłaty tańszej.

Stawki rubryki c) stosuje się za wagę rzeczywistą najmniej jednak za ładowność wagonu.

4. Do obliczenia przewoźnego stosuje się ogólne zasady każdocześnie obowiązującej taryfy towarowej PKP.

5. Obciążenie przesyłek gospodarczych zaliczeniami lub zaliczkami w gotowiźnie oraz deklarowanie wartości dostawy jest niedopuszczalne.

§ 9.

Opłaty dodatkowe.

1. Przy przesyłkach gospodarczych PKP nadawanych przez dostawców pobiera się od nich opłaty miejscowe i dodatkowe z góry przy nadaniu, jeżeli na podstawie umowy nie przewidziano inaczej.

2. Za przetrzymanie wagonów z przesyłkami gospodarczymi przez jednostki służbowe ponad czas wolny od postojowego lub w przypadkach niezabrania przesyłek w terminach ustalonych winni pracownicy poniosą odpowiedzialność służbową i materialną.

Wzór Nr. 1

P. K. P.

Dyrekcja O. K. P. w ....

Wydział ....

Grzbiet kwitu przesyłkowego Nr ....

ważny na 1 miesiąc od daty wystawienia

na przewóz przesyłki gospodarczej, składającej się z (wyszczególnić ilość sztuk, rodzaj opakowania, zawartość i wagę) ....

....

....

od stacji .... do stacji ....

od ....

(nazwa urzędu)

dla ....

(nazwa urzędu)

Pieczęć nadania

urzędu .... dn. ..../.................. 19........ r.

....

(Podpis wystawiającego kwit)

Powyższe przedmioty przyjęto do przewozu

Datownik stacja nadania

....

(Podpis pracownika przyjmującego przesyłkę)

Nr pozycji książki magazynowej ....

1 część zwraca się nadawcy.

P. K. P.

Wzór Nr

Dyrekcja O. K. P. w ....

Wydział ....

Odpis kwitu przesyłkowego Nr..................

ważny na 1 miesiąc od daty wystawienia

na przewóz przesyłki gospodarczej, składającej się z (wyszczególnić ilość sztuk, rodzaj opakowania, zawartość i wagę)..

....

....

od stacji .... do stacji ....

od ....

(nazwa urzędu)

dla ....

(nazwa urzędu)

Pieczęć urzędu nadania .... dn......../..................19........r.

....

(Podpis wystawiającego kwit)

Powyższe przedmioty przyjęto do przewozu

Datownik stacja nadania

....

(Podpis pracownika przyjmującego przesyłkę)

Nr pozycji książki magazynowej ....

2-ga część pozostaje na stacji nadania.

P. K. P.

Wzór Nr 1.

Dyrekcja O. K. P. w ....

Wydział ....

Kwit przesyłkowy Nr..................

ważny na 1 miesiąc od daty wystawienia

na przewóz przesyłki gospodarczej, składającej się z (wyszczególnić ilosc sztuk, rodzaj opakowania, zawartość i wagę)..

....

....

od stacji .... do stacji ....

do ....

(nazwa urzędu)

dla ....

(nazwa urzędu)

Pieczęć urzędu nadania .... dn......../..................19........r.

....

(Podpis wystawiającego kwit)

Pieczęć urzędu odbiorczego

Powyższe przedmioty otrzymalem:

Datownik dnia przybycia przesyłki

Datownik stacji nadania

Datownik dnia wydania przesyłki

....

(Podpis pracownika odbierającego przesyłkę)

Nr. pozycji ksiązki magazynowej ....

3-cia część służy jako zawiadomienie o nadejściu przesyłki i pokwitowanie z odbioru.

P. K. P.

Wzór Nr 1.

Dyrekcja O. K. P. w ....

Wydział ....

Wtórnik kwitu przesyłkowego Nr ....

ważny na jeden miesiąc od daty wystawienia

na przewóz przesyłki gospodarczej, składającej się z (wyszczególnić ilość sztuk, rodzaj opakowania, zawartość i wagę) ....

....

....

od stacji .... do stacji ....

od ....
(nazwa urzędu)

dla ....
(nazwa uryędu)

Pieczęć urzędu nadania .... dn. ..../.................. 19........ r.

....
(Podpis wystawiającego kwit)

Datownik Stacji nadania

Datownik przybycia przesyłki

Datownik dnia wydania przesyłki

Nr pozycji książki magazynowej ....

4-ta część wręcza się odbiorcy przesyłki po pokwitowaniu z odbioru na kwicie przesyłkowym,

Wzór Nr 2.

DYR. KOLEI PAŃSTW.

w ....

I-sza część zostaje u wystawcy

Wydział ....

GRZBIET DYSPOZYCJI PRZESYŁKOWEJ Nr. ....

Ekspedycja towarowa przyjmie do przewozu na rachunek wydziału .... niżej wyszczególniony ładunek:

od stacji .... do stacji ....

od .... dla ....
(nazwa urzędu) (nazwa urzędu)

Nr listu przew. *)	Nr Nr i cechy wagonu	Signum i Nr	Ilość	Rodzaj opakowania	Zawartość	Waga w kg
		Sztuk				

Pieczęć urz. nadania

*) Wypełnia eksped. tow. stacji nadawczej.

.... dnia .... 19 r.

....
Podpis wydającego dyspozycję.

Wzór Nr 2.

DYSPOZYCJA PRZESYŁKOWA Nr...........................

Ekspedycja towarowa przyjmie do przewozu na rachunek wydziału..
....niżej wyszczególniony ładunek
od stacji .... do stacji ....
od .... dla ....
(nazwa urzędu) (nazwa urzędu)

Nr listu przew. *)	Nr Nr i cechy wagonu	Signum i Nr (Sztuk)	Ilość (Sztuk)	Rodzaj opakowania	Zawartość	Waga w kg

Pieczęć urz. nadania

*) Wypełnia eksped. tow. stacji nadawczej.

..............................dnia..................19 r.

....

Podpis wydającego dyspozycję.

Wzór Nr 8.

ZESTAWIENIE

rozchodu druków kwitów przesyłkowych

	Pozostałość z poprzedniego miesiąca	NOWY PRZYDZIAŁ			Razem	Zużyto	Zepsuto	POZOSTAJE		
		od Nr	do Nr	ilość	ilość	ilość	ilość	od Nr	od Nr	ilość
Kwity przesył-kowe										

Wzór Nr 4.

WYKAZ

wydanych kwitów przesyłkowych dostawcom

L. p.	Seria	Nr kwitu	Data wystawienia	Skąd	Dokąd	Wagon kg.	Uwagi
1	2	3	4	5	6	7	8

Wzór Nr 5.

....
Miejsce służbowe

ZAŚWIADCZENIE Nr.....................

ważne do dnia.. **na bezpłatny przewóz**

ważne dnia .... poc. Nr....................

służbowych przyrządów mierniczych
narzędzi rzemieślniczych

od stacji .... do stacji ....

i z powrotem do stacji ....

Ilość sztuk	Przedmiot	Uwagi

....
(Podpis kierownika miejsca służbowego)

DZIAŁ BUDOWY I UTRZYMANIA KOLEI.

113

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 15 czerwca 1946 r. o utworzeniu i organizacji warsztatów drogowych kolei państwowych.

Na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705) zarządzam:

§ 1.

1. W dyrekcjach okręgowych kolei państwowych tworzy się warsztaty drogowe.

2. Ustrój i zakres działania warsztatów drogowych kolei państwowych normuje załączony statut.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1946 r.

Z tym dniem tracą moc obowiązującą:

1) zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 22 marca 1937 r. o organizacji warsztatów drogowych w Starosielcach (Dz. Urz. M. K. Nr 10, poz. 70);
2) zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 19 maja 1939 r. o organizacji okręgowych magazynów drogowych kolei państwowych (Dz. Urz. M. K. Nr 19, poz. 101);
3) zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 czerwca 1938 r. o utworzeniu i organizacji warsztatu naprawy nawierzchni stalowej kolei państwowych w Warszawie (Dz. Urz. M. K. Nr 47, poz. 438);
4) wszystkie inne zarządzenia wydane w zakresie objętym niniejszym zarządzeniem.

Nr I. 1-113/11/46.

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 15 czerwca 1946 r. Nr I. 1-113/11/46.

STATUT ORGANIZACYJNY WARSZTATÓW DROGOWYCH KOLEI PAŃSTWOWYCH.

§ 1.

Zadanie warsztatów.

1. Zadaniem warsztatów drogowych kolei państwowych, zwanych w dalszym ciągu warsztatami drogowymi lub „warsztatami" jest:

1) wytwarzanie oraz montowanie na miejscu wszelkich nowych konstrukcji w zakresie budownictwa żelaznego, a mianowicie:
   a) mostów blaszanych i kratowych, mniejszych i średnich długości,
   b) stropów i więzarów dachowych,
   c) słupów, krat, poręczy i t. p.;
2) naprawa, wzmacnianie i przerabianie konstrukcji wymienionych w pkt. 1);

3) wytwarzanie kompletnych rozjazdów i poszczególnych ich części, oraz ich naprawa;

4) regenerowanie szyn, złączek i części rozjazdów,

5) wytwarzanie i naprawa narzędzi drogowych, drezyn i wózków drogowych oraz naprawa maszyn służby drogowej;

6) wytwarzanie elementów betonowych i żelazobetonowych, jak płyty, słupy, rury, cegły, bloki, stopnie i t. p.;

7) budowa, odbudowa i naprawa przyczółków i filarów mostowych, jeżeli roboty te są związane z montażem konstrukcji mostowych;

8) budowa, odbudowa i naprawa mniejszych i średnich mostów i wiaduktów drewnianych, betonowych i żelbetonowych;

9) wykonywanie robót stolarskich i ciesielskich;

10) wykonywanie innych robót na polecenie wydziału drogowego przełożonej dyrekcji okręgowej kolei państwowych, w zależności od posiadanych środków technicznych;

11) kształcenie uczniów warsztatowych na podstawie osobnych zarządzeń Ministerstwa Komunikacji.

§ 2.

Organizacja warsztatów.

1. Warsztaty drogowe są jednostkami służbowymi, podległymi bezpośrednio dyrekcjom okręgowym kolei państwowych.

2. Zależnie od rodzaju i zakresu pracy warsztaty drogowe dzielą się na 2 klasy: I i II.

3. Ilość, siedziby oraz zaszeregowanie warsztatów drogowych do klas zatwierdza Minister Komunikacji.

4. W skład warsztatów drogowych wchodzą:
1) referat ogólny (Og.);
2) referat techniczno-kalkulacyjny (T);
3) sekcje warsztatowe:
a) mostowo-montażowa (1),
b) nawierzchni (2),
c) narzędzi (3).

5. W skład warsztatów drogowych wchodzi nadto składnica (§ 9), wraz ze składnicą podręczną (§ 10).

6. Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Komunikacji mogą w razie potrzeby w skład warsztatów drogowych wchodzić ponadto sekcje warsztatowe nieprzewidziane w ust. 4, jak sekcja robót betoniarskich, sekcja tartaczna, sekcja robót stolarskich i ciesielskich i t. p.

7. Za zgodą Ministerstwa Komunikacji mogą być pewne sekcje tworzone poza siedzibą warsztatów.

8. Dla wykonywania robót w terenie mogą być tworzone z zarządzenia dyrektora kolei państwowych, jako organa wykonawcze warsztatów, kierownictwa drużyn liniowych.

§ 3.

Naczelnik warsztatów.

1. Na czele warsztatów drogowych stoi naczelnik, mianowany i odwoływany przez Ministra Komunikacji.

2. Naczelnik warsztatów drogowych:

1) podlega bezpośrednio naczelnikowi służby drogowej;

2) jest zwierzchnikiem pracowników warsztatów, zatrudnionych zarówno w obrębie warsztatów jak i w sekcjach eksponowanych na linii lub przy robotach na linii;

3) kieruje całokształtem robót, wchodzących w zakres działania warsztatów, oraz czuwa nad planowym i terminowym ich wykonywaniem w granicach obowiązujących przepisów, w myśl zasad celowej i oszczędnej gospodarki i potrzeb obrony Państwa, jak również dba o rozwój i udoskonalenie organizacji i metod pracy;

4) czuwa nad ścisłym i właściwym wykonywaniem poleceń służbowych;

5) organizuje i koordynuje pracę w warsztatach,

6) decyduje we wszystkich sprawach, wchodzących w zakres działania warsztatów, z wyjątkiem spraw zastrzeżonych władzom wyższym;

7) wydaje pod osobistą odpowiedzialnością zarządzenia, przekraczające jego kompetencje, w wypadkach nagłych i nadzwyczajnych, zagrażających bezpieczeństwu urządzeń kolejowych lub życiu ludzkiemu oraz w innych przypadkach mogących wyrządzić straty dla przedsiębiorstwa P. K. P., o czym jednak jest obowiązany zawiadomić każdorazowo bezzwłocznie właściwe władze;

8) jest odpowiedzialny za swoją osobistą działalność służbową oraz za działalność podległych mu kierowników sekcyj warsztatowych i kierowników drużyn liniowych;

9) utrzymuje łączność osobistą z kierownikami drużyn liniowych przez wyjazdy służbowe.

3. W zakresie spraw technicznych, bezpieczeństwa pracy i mienia oraz higieny pracy w warsztatach i na robotach liniowych, naczelnik warsztatów drogowych:

1) zarządza warsztatami i sprawuje nadzór nad wypełnianiem zadań warsztatów określonych w § 1.;

2) czuwa nad stanem technicznym wszelkich urządzeń i narzędzi w warsztatach oraz na robotach liniowych;

3) czuwa nad prowadzeniem gospodarki energetycznej cieplnej i świetlnej w warsztatach,

4) czuwa nad całością mienia kolejowego w warsztatach i na robotach liniowych;

5) czuwa nad przeprowadzaniem rewizji kotłów, dźwigów, jako też urządzeń mechanicznych i elektrotechnicznych, zgodnie z obowiązującymi przepisami;

6) sprawuje nadzór nad bezpieczeństwem pracy, w szczególności nad tym, aby urządzenia mechaniczne warsztatów znajdowały się stale w stanie odpowiadającym warunkom bezpieczeństwa pracy;

7) czuwa nad zapewnieniem szybkiej i skutecznej pomocy w nieszczęśliwych wypadkach;

8) czuwa nad zabezpieczeniem warsztatów od pożarów oraz nad przestrzeganiem odnośnych przepisów, w szczególności nad stanem technicznym urządzeń przeciwpożarowych, nad sprawnością straży pożarnej oraz nad pogotowiem pożarowym;

9) czuwa, według wskazówek lekarza rejonowego i właściwych organów dyrekcji, nad zdrowotnością pomieszczeń służbowych w warsztatach i nad higieną pracy, nad czystością w budynkach i na placu, należącym do warsztatów oraz nad pogotowiem sanitarnym.

4. Naczelnik warsztatów drogowych jest rachunkozdawcą budżetowym i zasobowym przełożonej dyrekcji i w tym zakresie prowadzi gospodarkę w granicach przydzielonych kredytów oraz na podstawie kosztorysów, zatwierdzonych przez dyrekcję, lub uzgodnionych z urzędami zamawiającymi, utrzymując równowagę pomiędzy programem robót, przydzielonymi kredytami, a ilostanem pracowników, w szczególności:

1) kieruje bezpośrednio opracowywaniem preliminarza budżetowego;

2) zatwierdza program wykonywania robót, jeżeli naczelnik służby drogowej nie zastrzeże sobie decyzji w tym względzie;

3) zawiaduje kredytami, przydzielonymi na utrzymanie warsztatów i na wykonywanie zleconych im robót;

4) zarządza wypłaty z dokumentów płatniczych, określone jako wypłaty tymczasowe, według przepisów ogólnych o rachunkowości PKP;

5) zatwierdza rachunki i faktury za roboty, wywykonane dla innych urzędów na podstawie otrzymanych zamówień;

6) zatwierdza listy premii pracowników warsztatowych, z wyjątkiem pracowników administracji, w myśl istniejących przepisów;

7) sprawuje nadzór nad prowadzeniem rachunkowości w warsztatach, zgodnie z obowiązującymi przepisami;

8) sprawuje nadzór nad rozchodem robocizny, materiałów, wody, gazu, energii elektrycznej, opału, smarów i świetliwa, odpowiednio do ustalonych norm oraz istotnych potrzeb warsztatów;

9) ustala, w miarę potrzeby, rodzaje i normy materiałów, jakie należy przechowywać w składnicy warsztatów;

10) sprawuje bezpośredni nadzór nad opracowywaniem i składaniem we właściwym czasie preliminarzy potrzebnych do wykonywania robót, materiałów i inwentarza oraz nad ich realizowaniem przez magazyn zasobów;

11) zarządza przeprowadzanie doraźnych zakupów materiałów i inwentarza dla warsztatów w granicach stałej zaliczki do wyrachowania (awansu) w wysokości 20.000 zł miesięcznie, oraz przydziela z tej zaliczki odpowiednie kwoty, według swego uznania, kierownikom robót liniowych na zakupy doraźne;

12) zawiera umowy o roboty i dostawy z wolnej ręki do wysokości 50.000 zł, a w drodze przetargu do wysokości 200.000 zł w jednym przypadku, z zachowaniem obowiązujących w tym względzie przepisów, oraz na zasadach ogólnych ustanowionych przez właściwe organa przełożonej dyrekcji, lub na mocy zatwierdzonych przez właściwe dyrekcje kosztorysów, albo też na mocy specjalnego upoważnienia.

5. W granicach obowiązujących przepisów, instrukcji i zarządzeń oraz przydzielonych kredytów, naczelnik warsztatów drogowych:

1) przyjmuje do robót przejściowych pracowników fizycznie pracujących, zatrudnionych na podstawie umowy o pracę (z wyjątkiem pacowników wydalonych ze służby publicznej), jeżeli otrzyma na to specjalne upoważnienie dyrekcji, a bez tego upoważnienia jeżeli idzie o przyjęcie do robót doraźnych, zwalnia takich pracowników ze służby;

2) odbiera od pracowników ślubowanie służbowe;

3) sprawuje nadzór nad szkoleniem i dokształcaniem fachowym oraz nad egzaminowaniem praktycznym pracowników, jako też nad zaopatrywaniem ich w potrzebne przepisy i instrukcje służbowe oraz bierze udział w egzaminach ścisłych, w myśl odnośnych przepisów;

4) przyjmuje uczniów warsztatowych do nauki i na praktykę, zawierając w tym celu umowy o naukę z ich opiekunami, oraz przydziela uczniów do odpowiednich sekcji warsztatowych;

5) jest odpowiedzialny za zapisanie i regularne uczęszczanie uczniów warsztatowych do dokształcającej szkoły zawodowej i ustala dla nich plan zajęć w warsztatach, uzgodniony z planem zajęć szkolnych;

6) czuwa nad należytym wykorzystaniem pracowników w służbie oraz stawia wnioski co do potrzebnej ilości pracowników w warsztatach, oraz czuwa nad przestrzeganiem przepisów o czasie pracy;

7) wydaje dyspozycje pracownikom co do podróży służbowych oraz wysyła ich do robót wykonywanych na linii w obrębie własnego i obcych okręgów dyrekcyjnych;

8) nakazuje, w razie potrzeby, pełnienie służby poza ustalonymi godzinami pracy, w przypadkach gdy przepisy pozwalają na wydanie takiego zarządzenia;

9) przeznacza pracowników czasowo, w wyjątkowych przypadkach, w razie koniecznej potrzeby, do czynności nie przywiązanych do ich stanowiska służbowego jednak odpowiadających ich przygotowaniu służbowemu lub zawodowemu;

10) zakazuje pracownikom, w nadzwyczajnych okolicznościach, wydalania się z miejsca zamieszkania, nawet poza godzinami pracy;

11) zezwala pracownikom na zajęcia uboczne w godzinach pozasłużbowych;

12) kieruje do lekarza rejonowego lub do lekarza ubezpieczalni społecznej pracowników chorych, oraz pracowników podejrzanych o niezdolność do pełnienia służby;

13) kieruje pracowników do kolejowych komisji lekarskich, do lekarskich badań okresowych i do badań psychotechnicznych;

14) zezwala pracownikom, w uzasadnionych przypadkach, na opuszczenie warsztatów w godzinach pracy;

15) ustala plan urlopów wypoczynkowych, udziela pracownikom urlopów wypoczynkowych i okolicznościowych, wstrzymuje z ważnych względów na zarządzenie Ministra Komunikacji rozpoczęcie udzielonego urlopu i odwołuje pracowników w takich przypadkach z urlopu;

16) wyznacza pracownikom termin rozpoczęcia urlopu zdrowotnego;

17) udziela pracownikom urlopów bezpłatnych do 7 dni w ciągu roku;

18) decyduje w nie budzących wątpliwości szczegółowych sprawach;
   a) uposażenia zasadniczego,
   b) dodatków gospodarczego, funkcyjnego i lokalnego,
   c) dodatków uzasadnionych szczególnymi właściwościami służby,
   d) dodatków uzasadnionych wydajnością i racjonalnością pracy (premie),
   e) wynagrodzeń dodatkowych za służbę poza ustalonymi godzinami pracy,
   f) należności pracowników w razie pełnienia służby poza zwykłym miejscem służbowym i w przypadkach przeniesienia,
   g) pośmiertnego za pracowników zmarłych w czynnej służbie,
   h) odpraw nie opartych na przepisach emerytalnych;

19) wydaje decyzje odmowne w sprawach odszkodowania za nie wyzyskany urlop wypoczynkowy, oraz przedstawia dyrekcji wnioski o przyznanie odszkodowania z powyższego tytułu;

20) załatwia szczegółowe sprawy umundurowania pracowników;

21) decyduje w sprawach pozataryfowych ulg przejazdowych i przewozowych dla pracowników, ich rodzin i domowników, w granicach takich jak naczelnik oddziału kolei państwowych w myśl odnośnych przepisów (Nr A, 6);

22) ubezpiecza pracowników;

23) wydaje dowody na pobranie opału pracownikom;

24) zawiesza tymczasowo pracowników w służbie;

25) nakłada na pracowników, z wyjątkiem na zastępcę naczelnika, kary, upomnienia i grzywny do wysokości 5% miesięcznego uposażenia winnego pracownika;

26) nakłada na robotników, zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, kary pieniężne przewidziane w regulaminach pracy, jako też kary umowne na pracowników umysłowych, zatrudnionych na podstawie umowy o pracę;

27) wdraża i przeprowadza dochodzenia służbowe przeciw pracownikom w sprawach występków służbowych lub przestępstw zagrożonych karami w kodeksie karnym, z wyjątkiem dochodzeń przeciw swemu zastępcy;

28) składa naczelnikowi służby drogowej doniesienia o występkach i wykroczeniach służbowych pracowników nie ukaranych we własnym zakresie działania, oraz o przestępstwach zagrożonych karami w kodeksie karnym;

29) przypisuje pracownikom do zwrotu braki w pieniądzach, materiałach lub inwentarzu, oraz wszelkie inne straty i szkody, powstałe z ich winy, wskutek ich czynności służbowych, jeżeli ogólna wartość tych strat i szkód nie przenosi 250 zł w jednym przypadku;

30) przedstawia naczelnikowi służby drogowej prośby, zażalenia i odwołania wnoszone przez pracowników do władzy wyższej oraz opinie i wnioski w sprawach osobowych przekraczających jego kompetencje;

31) wydaje pracownikom zwolnionym ze służby, z wyjątkiem zastępcy naczelnika zaświadczenia o odbytej służbie (świadectwa pracy);

32) udziela podwładnym pracownikom pozwoleń na posłuchanie w dyrekcji w ich sprawach osobistych, z wyjątkiem posłuchań u dyrektora kolei;

33) rozstrzyga zażalenia od decyzji wydanych przez kierowników robót liniowych;

34) utrzymuje łączność ze Związkiem Zawodowym Pracowników Kolejowych.

6. W przypadkach nie wyszczególnionych w § 3 ust. 4 i 5 przyjmuje się, że obowiązki i uprawnienia naczelników warsztatów są takie same, jak naczelników oddziałów drogowych.

§ 4.

Pomoc i zastępstwo naczelnika warsztatów drogowych.

1. Do pomocy naczelnika warsztatów Minister Komunikacji mianuje w razie potrzeby zastępcę naczelnika.

2. Zastępca naczelnika warsztatów:

1) podlega naczelnikowi warsztatów jako swojemu bezpośredniemu zwierzchnikowi;

2) rozstrzyga samodzielnie sprawy pozostawione jego kompetencji przez naczelnika warsztatów na stałe lub czasowo, jest w granicach tych kompetencji zwierzchnikiem służbowym pracowników warsztatów, oraz wydaje i podpisuje w tych granicach decyzje w imieniu naczelnika warsztatów;

3) kieruje bezpośrednio referatem techniczno-kalkulacyjnym warsztatów;

4) utrzymuje łączność osobistą z kierownikami robót liniowych przez wyjazdy służbowe za zgodą naczelnika.

3. Jeżeli naczelnik warsztatów nie może pełnić czynności służbowych, kierownictwo warsztatów obejmuje zastępca naczelnika, o ile taki jest ustanowiony. W razie jednoczesnej nieobecności naczelnika warsztatów i zastępcy naczelnika lub w razie nieustanowienia zastępcy naczelnika, kierownictwo warsztatów obejmuje pracownik wyznaczony przez naczelnika warsztatów za zgodą dyrektora kp. Na zastępującego przechodzą wszystkie uprawnienia, obowiązki i odpowiedzialność naczelnika warsztatów.

§ 5.

Referat ogólny.

1. Referat ogólny prowadzi pracownik wyznaczony przez dyrektora kolei państwowych.

2. Do zakresu działania referatu ogólnego (Og) należy:

1) przygotowywanie do decyzji naczelnika spraw personalnych, oraz załatwianie czynności ewidencyjnych i innych związanych z kompetencjami naczelnika w sprawach personalnych;

2. prowadzenie rejestracji nieszczęśliwych wypadków i ważniejszych wydarzeń podczas pracy w warsztatach oraz statystyki wypadków;

3) sporządzanie planu dyżurów członków straży pożarnej;

4) prowadzenie kontroli obecności pracowników na służbie;

5) prowadzenie rachunkowości, zgodnie z obowiązującymi przepisami, w szczególności:

a) sporządzanie list płacy, list premiowych i innych dokumentów płatniczych,

b) sporządzanie rachunków materiałowego i zasobowego,

c) prowadzenie statystyki kosztów robót i wyników gospodarczych,

d) rejestracja przydzielonych kredytów i dokonanych wydatków,

e) sporządzanie okresowych i rocznych sprawozdań rachunkowych oraz innych przewidzianych w przepisach,

f) prowadzenie rejestracji inwentarza użytkowego;

6) nadzór nad prowadzeniem rachunkowości w sekcjach warsztatowych i przy robotach na linii;

7) sporządzanie faktur i rachunków na roboty wykonane dla urzędów zamawiających oraz protokółów odbiorczych na wytwór;

8) sprawdzanie oraz załatwianie wszelkich rachunków;

9) kontrola rachunkowa składnicy warsztatów;

10) uzgadnianie umów i zamówień na dostawy i roboty wykonywane dla warsztatów, ze stanowiska budżetowego i rachunkowego;

11) prowadzenie wykazów uczniów warsztatowych według ustalonego wzoru i sporządzanie sprawozdań pracy uczniów warsztatowych;

12) rozdział przyborów kancelaryjnych i materiałów piśmiennych;

13) prowadzenie kancelarii warsztatów;

3. W skład referatu wchodzi referent i odpowiednia ilość sił pomocniczych, w granicach etatów zatwierdzonych przez Ministerstwo Komunikacji.

§ 6.

Referat techniczno - kalkulacyjny.

Referat techniczno - kalkulacyjny prowadzi bezpośrednio zastępca naczelnika warsztatów, jeżeli taki jest ustanowiony, w przeciwnym razie pracownik wyznaczony przez dyrektora kolei państwowych.

2. Do zakresu działania referatu techniczno-kalkulacyjnego (T) należy:

1) opracowywanie preliminarzy budżetowych rocznych i okresowych oraz planów i programów robót;

2) sporządzanie projektów, kosztorysów, rysunków roboczych i szkiców oraz wyciągów z projektów i kosztorysów dla potrzeb sekcji warsztatowych i kierowników robót liniowych;

3) opracowywanie techniczne i sprawy wydawania zamówień sekcjom warsztatowym i kierownikom robót liniowych;

4) sprawy przyjmowania zamówień na wykonanie robót dla urzędów PKP;

5) sporządzanie i przechowywanie rysunków i planów dotyczących urządzeń i instalacyj technicznych oraz opracowywanie projektów regulaminów i instrukcji, dotyczących urządzeń mechanicznych i instalacyj w warsztatach;

6) prowadzenie ewidencji urządzeń mechanicznych w warsztatach, ewidencji technicznego inwentarza warsztatowego, sprawy ich utrzymania i naprawy oraz opracowywanie wniosków co do ich ulepszenia i wprowadzania nowych urządzeń;

7) opracowywanie w porozumieniu z właściwymi sekcjami, kart charakterystycznych obrabiarek;

8) sprawy racjonalizacji pracy (robót) w warsztatach i na linii oraz racjonalnego podziału pracy w warsztatach;

9) opracowywanie formularzy do opisów poszczególnych robót oraz kart instrukcyjnych, służących do wykonywania poszczególnych robót;

10) udział w próbach nowych urządzeń technicznych;

11) sporządzanie sprawozdań technicznych z działalności warsztatów;

12) sprawy techniczne urządzeń przeciwpożarowych;

13) sprawy urządzeń technicznych warsztatów, mających na celu zabezpieczenie od nieszczęśliwych wypadków, oraz badanie przyczyn wypadków;

14) sprawy zakupów materiałów i inwentarza oraz sprawy zawierania umów (wydawania zamówień) na dostawy i roboty;

15) udział w komisjach odbiorczych oraz sporządzanie protokółów odbioru materiałów od dostawców, na podstawie umów, zamówień i z zakupu;

16) kontrola stosowania norm rozchodu robocizny i materiałów wyznaczonych na poszczególne roboty, oraz przeprowadzanie zmian lub uzupełnień w terminarzach i normach;

17) opracowywanie terminarzy i norm pracy;

18) kontrola zapotrzebowań i preliminarzy sekcji warsztatowych i kierowników robót liniowych na materiały i inwentarz;

19) sporządzanie zapotrzebowań rocznych i okresowych na materiały;

20) odbiór w określonych terminach wykonywanych robót;

21) rozpatrywanie przyczyn przekroczenia terminów wykonania robót, sprawy przedłu-

żania terminów oraz stawianie odpowiednich wniosków co do usuwania przeszkód w dotrzymywaniu terminów;

22) zarządzanie składem rysunków;

23) sprawy utrzymania budynków warsztatowych, urządzeń techniczno - budowlanych, ogrodzeń, torów w rejonie warsztatów, sieci wodociągowych i kanalizacji, telefonów i w ogóle całego rejonu warsztatów.

3. W skład referatu wchodzi odpowiednia ilość pracowników, w granicach etatów zatwierdzonych przez Ministerstwo Komunikacji.

§ 7.

Organizacja sekcji warsztatowych.

1. Na czele każdej sekcji warsztatowej stoi kierownik sekcji, mianowany i odwoływany przez dyrektora kolei państwowych.

2. W skład sekcji warsztatowej wchodzi odpowiednia ilość drużyn, w skład zaś drużyn — potrzebna ilość rzemieślników i robotników, w granicach etatów zatwierdzonych przez Ministerstwo Komunikacji.

3. Drużyny są dozorowane przez przodowników, zajętych przy robotach narówni z rzemieślnikami.

4. Naczelnik warsztatów określa ilość i skład drużyn w poszczególnych sekcjach warsztatowych.

5. Tryb pracy w sekcjach warsztatowych określi regulamin, wydany przez naczelnika warsztatów, a zatwierdzony przez naczelnika służby drogowej.

§ 8.

Kierownik sekcji warsztatowej.

Kierownik sekcji warsztatowej:

1) podlega bezpośrednio naczelnikowi warsztatów, polecenia jednak służbowe otrzymuje także od zastępcy naczelnika w granicach jego kompetencji;

2) jest bezpośrednim zwierzchnikiem służbowym pracowników podległej sekcji;

3) jest odpowiedzialny za swoją osobistą działalność służbową i za działalność służbowa pracowników podległej sekcji;

4) przydziela roboty drużynom sekcji;

5) przedstawia naczelnikowi warsztatów programy robót i wnioski o racjonalnym użyciu narzędzi i urządzeń mechanicznych w sekcji oraz składa raporty o wszelkich uchybieniach, przekroczeniach i przestępstwach służbowych podległych pracowników;

6) sprawuje bezpośrednią kontrolę obecności pracowników i wydajności ich pracy;

7) sporządza zapotrzebowania na materiały, zarządza ich pobranie ze składnicy podręcznej i kontroluje ich właściwe i oszczędne użycie;

8) sprawuje bezpośredni nadzór nad terminowym i należytym wykonywaniem robót powierzonych sekcji;

9) czuwa nad bezpieczeństwem i sprawnością urządzeń technicznych w podległej sekcji;

10) stara się o należyte wykorzystanie pracowników i o umiejętne ich zatrudnienie pod względem fachowym;

11) czuwa nad przestrzeganiem i należytym stosowaniem obowiązujących przepisów, instrukcji, zarządzeń i poleceń zwierzchników;

12) prowadzi fachowe pouczanie podległych pracowników i wyszkolnie uczniów warsztatowych;

13) sprawuje na terenie warsztatów opiekę nad uczniami warsztatowymi w sensie fizycznym i moralnym;

14) czuwa nad ochroną mienia warsztatowego powierzonego opiece sekcji;

15) czuwa nad bezpieczeństwem pożarowym w części warsztatów powierzonej opiece sekcji i nad przestrzeganiem odnośnych przepisów;

16) czuwa nad stanem technicznym przyrządów przeciwpożarowych, znajdujących się w części warsztatów powierzonej opiece sekcji;

17) czuwa nad bezpieczeństwem pracy, w szczególności nad stosowaniem środków ochraniających pracowników sekcji przed nieszczęśliwymi wypadkami, oraz udziela pracownikom sekcji pierwszej pomocy w nieszczęśliwych wypadkach;

18) czuwa nad utrzymaniem porządku i czystości w części warsztatów powierzonej opiece sekcji oraz nad higieną pracy;

19) czuwa nad zachowaniem rozchodu robocizny i materiałów w granicach ustalonych norm;

20) czuwa nad zwrotem do magazynu zasobów materiałów odzyskanych i nieużytych;

21) czuwa nad należytym stanem inwentarza i narzędzi oraz nad ich przechowaniem, nad zaopatrzeniem pracowników sekcji w potrzebne materiały i narzędzia, oraz nad oszczędnym i należytym ich zużywaniem w pracy;

22) czuwa nad utrzymaniem w aktualnym stanie znajdujących się w sekcji tablic orjentacyjnych, poglądowych i przepisów służbowych, przeznaczonych do informowania pracowników.

§ 9.

Składnica warsztatów.

1. Do zakresu działania składnicy warsztatów należy magazynowanie materiałów nawierzchni i konstrukcji mostowych oraz innych materiałów i inwentarza, używanych w służbie drogowej a potrzebnych do produkcji lub już wyprodukowanych bądź naprawionych, oraz zaopatrywanie w te materiały jednostek służby drogowej kolei państwowych.

2. Na czele składnicy warsztatów stoi kierownik, mianowany i zwalniany przez dyrektora kolei państwowych.

3. Do kierownika składnicy warsztatów mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 8.

4. W składnicy zatrudniona jest odpowiednia ilość pracowników, w granicach etatów, zatwierdzonych przez Ministerstwo Komunikacji.

§ 10.

Składnica podręczna.

1. Składnica podręczna jest częścią składnicy warsztatów.

2. Składnicę podręczną prowadzi pracownik wyznaczony przez naczelnika warsztatów, za zgodą dyrekcji i podporządkowany służbowo kierownikowi składnicy warsztatów.

3. Do zakresu składnicy podręcznej należy:

1) przechowywanie potrzbnych warsztatom materiałów określonych rodzajów i w ustalonych ilościach;

2) przyjmowanie dla warsztatów materiałów z magazynów zasobów oraz nabytych lub wykonanych przez warsztaty, jak również wydawanie ich do robót sekcjom warsztatowym;

3) prowadzenie rachunku ilościowego materiałów w charakterze podrachunkozdawcy.

4. Do zakresu czynności i trybu pracy w składnicy podręcznej warsztatów mają zastosowanie przepisy o organizacji i trybie pracy składnic podręcznych w warsztatach głównych.

§ 11.

Organizacja robót liniowych.

1. Naczelnik warsztatów za zgodą naczelnika służby drogowej, wyznacza dla wykonania przez warsztaty robót na linii i na czas ich trwania, kierowników robót liniowych, dodając im do pomocy potrzebną ilość personelu pomocniczego oraz zaopatrując w niezbędne narzędzie, maszyny, sprzęt i materiały budowlane.

2. W dziedzinie rachunkowości materiałowej i budżetowej kierownicy robót, mają obowiązki podrachunkozdawców, w myśl obowiązujących przepisów rachunkowych i materiałowych.

3. W miarę potrzeby, naczelnik warsztatów na miejscu robót liniowych tworzy na czas trwania robót filię podręcznej składnicy materiałów.

§ 12.

Kierownicy robót liniowych.

1. Kierownik robót liniowych:

1) podlega bezpośrednio naczelnikowi warsztatów, z tym zastrzeżeniem, że w zakresie technicznego wykonywania robót i zabezpieczenia robotników od nieszczęśliwych wypadków oraz w zakresie bezpieczeństwa ruchu, wypełnia polecenia służbowe i stosuje się do wskazówek naczelników oddziałów drogowych, na terenie których przeprowadza powierzone mu roboty;

2) jest bezpośrednim zwierzchnikiem służbowym pracowników przydanych mu do pomocy;

3) porozumiewa się bezpośrednio w zakresie swoich czynności i w sprawach związanych z prowadzonymi robotami, z naczelnikami (zawiadowcami, kierownikami) jednostek służbowych podległych dyrekcji;

4) jest odpowiedzialny za swoją działalność służbową i za działalność podległych pracowników;

5) kieruje powierzonymi mu robotami zgodnie z zatwierdzonymi planami i kosztorysami;

6) czuwa nad tym, aby przy wykonywaniu robót były zachowane warunki bezpieczeństwa ruchu oraz bezpieczeństwa pracujących robotników i osób postronnych;

7) zgłasza się przed rozpoczęciem robót do właściwego terytorialnie naczelnika oddziału drogowego celem uzyskania wskazówek technicznych oraz ustalenia programu i szczegółów technicznych projektowanych robót;

8) ustala z właściwym naczelnikom oddziału i przestrzega terminów rozpoczęcia robót oraz szczegółów dotyczących warunków i terminów wykonywania robót;

9) przyjmuje do robót na podstawie specjalnego upoważnienia naczelnika warszta-

łów, pracowników fizycznie pracujących na podstawie umowy o pracę, (z wyjątkiem pracowników wydalonych ze służby publicznej), zwalnia tych pracowników ze służby oraz wydaje im świadectwa pracy;

10) prowadzi sprawy ubezpieczenia i zabezpieczenia (na wypadek bezrobocia) pracowników umownych, w myśl ustawy o ubezpieczeniu społecznym;

11) kieruje pracowników do lekarza rejonowego, a pracowników umownych do właściwej ubezpieczalni społecznej;

12) udziela pracownikom urlopów okolicznościowych, do dni trzech w ciągu roku;

13) zezwala pracownikom na opuszczenie posterunku służbowego lub wydalenia z rejonu robót w godzinach pracy;

14) nakazuje pracownikom w wyjątkowych przypadkach, gdy wymagają tego względy służbowe, pełnienie służby poza ustalonymi godzinami pracy;

15) przeznacza pracowników czasowo, w razie koniecznej potrzeby, do czynności niezwiązanych z ich stanowiskiem służbowym;

16) zakazuje pracownikom w nadzwyczajnych okolicznościach, na wydalanie się z miejsca zamieszkania, nawet poza godzinami pracy;

17) zawiesza tymczasowo w służbie podwładnych pracowników, z jednoczesnym zawiadomieniem o tym naczelnika warsztatów;

18) składa doniesienia naczelnikowi warsztatów o występkach służbowych pracowników, nie ukaranych we własnym zakresie działania;

19) nakłada na podległych pracowników kary upomnienia i grzywny, do wysokości 1% miesięcznego uposażenia;

20) nakłada na pracowników umysłowych umownych kary umowne, przewidziane w umowie o pracę;

21) nakłada na pracowników fizycznych umownych, zatrudnionych na podstawie umowy o pracę kary przewidziane w regulaminie pracy;

22) prowadzi podręczną rejestrację osobową podwładnych pracowników;

23) przedstawia naczelnikowi warsztatów prośby, zażalenia i odwołania, wnoszone przez pracowników do władzy wyższej, oraz opinie i wnioski w sprawach osobowych;

24) składa naczelnikowi warsztatów, w ustalonych przez niego terminach sprawozdania ze swej działalności i o postępach robót;

25) przedstawia naczelnikowi warsztatów zapotrzebowania na materiały i inwentarz potrzebny do robót, w razie potrzeby zgłasza zapotrzebowanie na materiały naczelnikom tych oddziałów, w granicach których prowadzi roboty;

26) prowadzi rejestrację ilościową materiałów i inwentarza użytkowego;

27) prowadzi rachunkowość, w myśl obowiązujących przepisów;

28) decyduje pod osobistą odpowiedzialnością we wszystkich sprawach wchodzących w zakres jego działania, z wyjątkiem spraw zastrzeżonych naczelnikowi warsztatów i władzom wyższym;

29) sprawuje bezpośredni nadzór nad zaopatrzeniem pracowników w potrzebne do wykonywania robót materiały i inwentarz;

30) stara się o należyte wykorzystanie pracowników i umiejętne ich zatrudnienie pod względem fachowym;

31) czuwa nad zachowaniem rozchodu robocizny i materiałów, w granicach ustalonych norm;

32) czuwa nad bezpieczeństwem przeciwpożarowym, nad przestrzeganiem odnośnych przepisów, oraz nad należytym stanem technicznym urządzeń przeciwpożarowych;

33) stosuje środki ochronne przed nieszczęśliwymi wypadkami;

34) czuwa nad stanem urządzeń mechanicznych, dbając o to, aby odpowiadały one warunkom bezpieczeństwa pracy;

35) zarządza udzielenie pierwszej pomocy pracownikom w nieszczęśliwych wypadkach;

36) czuwa nad ochroną powierzonego mu mienia kolejowego;

37) czuwa nad przestrzeganiem przepisów o czasie pracy i nad bezpieczeństwem pracy;

38) czuwa nad zabezpieczeniem prowadzonych robót, urządzeń i pracowników w czasie ruchu pociągów;

39) wydaje pod osobistą odpowiedzialnością, w nagłych wypadkach zagrażających bezpieczeństwu ruchu, w całości urządzeń kolejowych lub życiu ludzkiemu oraz w innych wypadkach mogących wyrządzić znaczne straty dla skarbu Państwa lub przedsiębiorstwa PKP. niezbędne zarządzenia, nawet gdyby one przekraczały jego kompetencje, obowiązany jest jednak zawiadomić o tym bezzwłocznie właściwą władzę, w szczególności także wydaje zarządzenia niezbędne zarówno w celu szybkiego usunięcia przeszkód w ruchu kolejo-

wym, w celu zabezpieczenia i ochrony urządzeń i mienia kolejowego jak i w celu udzielania pomocy poszkodowanym.

2. Naczelnik warsztatów może w poszczególnych przypadkach upoważnić kierownika robót liniowych do wydawania, w imieniu naczelnika warsztatów, podległym pracownikom bezpłatnych biletów na przejazd jednorazowy koleją w razie podróży służbowych oraz biletów tygodniowych, jak również może upoważnić go do sporządzania i podpisywania kwitów przesyłkowych na gospodarcze przewozy materiałów inwentarza i narzędzi z miejsca prowadzonych robót;

3. Kierownik robót liniowych, zależnie od zakresu projektowanych robót i warunków komunikacyjnych, może za zgodą naczelnika warsztatów i naczelnika służby drogowej, prowadzić roboty równocześnie w kilku miejscowościach, powierzając bezpośredni nadzór nad nimi i samo prowadzenie robót doświadczonych pracownikom.

§ 13.

Stosunek warsztatów do innych jednostek służbowych PKP oraz do urzędów i organów niekolejowych.

1. Naczelnik warsztatów i upoważnione przezeń organa warsztatów porozumiewają się w zakresie działalności warsztatów:

1) bezpośrednio z innymi jednostkami służbowymi podległymi dyrekcji zarówno w swoim jak i w innych okręgach dyrekcyjnych, oraz z władzami państwowymi I-ej instancji;

2) za pośrednictwem przełożonej dyrekcji, a bezpośrednio tylko na podstawie upoważnienia dyrekcji, z władzami i urzędami wyższymi.

114

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 29 maja 1946 r. o zmianie „Przepisów projektowania i budowy kolei normalnotorowych użytku publicznego" Nr D 16.

W „Przepisach projektowania i budowy kolei normalnotorowych użytku publicznego" zatwierdzonych rozporządzeniem z dnia 27.IX. 1945 r. Nr RT 2/21/45 Dz. Urz. M. K. Nr 13, poz. 138 — wprowadza się zmiany postanowień ustępów (5) i (6) § 17, które otrzymują następujące brzmienie.

(5) Na kolejach znaczenia ogólnego semafory wjazdowe i wyjazdowe powinny być uzależnione od zwrotnic w torach głównych (zasadniczych i dodatkowych) oraz od zwrotnic ochronnych, wykolejenic i innych urządzeń zabezpieczających. Wszystkie semafory w obrębie stacji powinny być odpowiednio wzajemnie uzależnione.

(6) Na szlaku przed odgałęzieniami i splotami linii kolejowych, przed miejscami, gdzie linie kolejowe krzyżują się w poziomie szyn, przed mostami zwodzonymi, a oprócz tego przed miejscami niebezpiecznymi, wymagającymi w ciągu dłuższego czasu zatrzymywania się pociągów, należy ustawić semafory wjazdowe przed początkiem pierwszego rozjazdu lub przed pierwszym ukresem przy torze głównym zasadniczym, lub też przed miejscem, które ma być zabezpieczone w odległości zgodnej z Przepisami Sygnalizacji. Na kolejach znaczenia ogólnego przed semaforem wjazdowym powinna być ustawiona w przepisanej odległości tarcza ostrzegawcza.

Nr RT-50/1/46.

Dział Zasobów Kolejowych

115

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 17 lipca 1946 r. w sprawie zaliczania kosztów za wyładunek różnych części sprowadzonych do warsztatów w celu segregacji.

Koszty naładunku i wyładunku różnych części sygnałowych, taboru kolejowego, mostów i t.p., które w miejscu ich znajdowania się nie mogą być segregowane na części zdatne do dalszego użytku i na złom, lecz w tym celu muszą być sprowadzone do warsztatów sygnałowych drogowych lub innych miejsc pracy, nie mogą obciążać kredytów eksploatacyjnych służby zasobów, ani cen złomu. Wymienione wydatki powinny obciążać budżet tych służb, które omawiane części segregują i użytkują.

Ministerstwo Komunikacji zwraca jednak uwagę, że w celu uniknięcia kosztów zbędnych przewozów segregacja części na zdatne i niezdatne do użytku powinna być zasadniczo dokonywana w miejscu znajdowania się materiałów, a tylko w przypadkach niemożności dokonania tego na miejscu — w najbliższych warsztatach lub innych miejscach pracy.

Nr VII. 4a. 10/3/46.

Dział Dróg Kołowych

116

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 3 lipca 1946 r. w sprawie uzupełnienia „Instrukcji dla opracowania planów liniowych dróg i posługiwania się nimi".

Jeden z wydziałów komunikacyjnych urzędu wojewódzkiego zwrócił się do Ministerstwa Komunikacji o wyjaśnienie, jak należy rysować na planach liniowych drogi względnie ulice odgałęziające się od głównej trasy w obrębie osiedli, w wypadku, gdy są one blisko siebie położone i przy zastosowaniu podziałki, przewidzianej w Instrukcji dołączonej do okólnika Ministerstwa z dnia 2.X. 1945 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 13, poz. 140) „nakładają się" na siebie.

Ze względu na to, że podana w Instrukcji podziałka w tych wypadkach nie da się zastosować, jak również w wypadkach odgałęziania się kilku dróg bocznych blisko siebie, położonych poza osiedlami, wprowadza się do powołanej wyżej „Instrukcji dla opracowania planów liniowych dróg i posługiwania się nimi" następujące uzupełnienie w rozdziale p. t. „Podziałka" w ustępie „Odstępstwa od podziałki długości":

1. W pkt. 1) należy dodać po słowach „z zaznaczeniem obok nich tej zmienionej podziałki" nowe zdanie końcowe: „Jeżeli drogi boczne odgałęziają się od drogi zasadniczej tak blisko siebie, że wykreślone na planie „nakładają się" na siebie, należy fragmenty odgałęzień odnieść wzdłuż osi dróg bocznych na tyle od ciągu drogi zasadniczej, że tego wzajemnego nakładania się nie będzie.

2. Po pkt. 2) należy dodać nowy pkt. 3) o następującym brzmieniu:

„3) przy rysowaniu odcinka planu liniowego w obrębie osiedli o zwartym zabudowaniu i gęsto odgałęziających się od drogi zasadniczej drogach i ulicach bocznych, celem uniknięcia wzajemnego nakładania się tych dróg i ulic oraz dla uzyskania większej przejrzystości planu można stosować dla długości drogi zasadniczej i szerokości dróg bocznych podziałkę 1 : 2000. Podziałka szerokości drogi zasadniczej pozostaje bez zmian 1 . 1000".

Nr IX—1—11/38/46.

Część C.

PRZEDRUKI.

117

Dekret z dnia 2 kwietnia 1946 r. o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju.

(Dz. U. R. P. z dnia 21 maja 1946 r. Nr 16, poz. 109).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Wszystkie poczynania publiczne i prywatne w zakresie użycia terenu i rozmieszczenia ludności powinny być dostosowane do postanowień planów zagospodarowania przestrzennego.

Art. 2. Planowe zagospodarowanie przestrzenne przeprowadza się na podstawie planów: krajowego, regionalnych oraz miejscowych, opracowywanych zgodnie z wytycznymi polityki gospodarczej Państwa.

Dział II.

O planach zagospodarowania przestrzennego.

Art. 3. 1. Plan krajowy ustala:

1) przeznaczenie terenów na potrzeby rolnictwa, leśnictwa, górnictwa, przemysłu, gospodarki wodnej, kultury, oświaty, zdrowia, wypoczynku i na rezerwaty przyrody;

2) rozmieszczenie ludności i sieć głównych ośrodków miejskich z określeniem podstaw ich rozwoju i funkcyj;

3) sieć obsługi w dziedzinie komunikacji, energetyki i telekomunikacji;

4) podział obszaru kraju na regiony jako podstawę jednolitego podziału administracyjnego Państwa.

2. Plan krajowy może być sporządzany także dla części obszaru Państwa.

Art. 4. 1. Plany regionalne sporządza się na podstawie planu krajowego.

2. Plany regionalne ustalają:

1) przeznaczenie terenów na:

a) osiedla z oznaczeniem podstaw ich rozwoju, funkcyj administracyjnych, gospodarczych, leczniczych, oświatowych, naukowych i innych oraz przybliżonej liczby mieszkańców tych osiedli;

b) rezerwaty przyrody lub kulturalno-zabytkowe, parki publiczne, ośrodki wypoczynkowe, turystyczne, wychowania fizycznego i sportowe;

c) gospodarkę rolną, leśną i hodowlaną z oznaczeniem podstawowych melioracyj;

d) cele górnicze i przemysłowe z oznaczeniem rodzajów górnictwa i przemysłu;

e) podstawowe urządzenia energetyczne;

f) urządzenia wodne;

g) szlaki komunikacji lądowej, wodnej i powietrznej o znaczeniu państwowym lub regionalnym wraz z urządzeniami pomocniczymi;

h) cele obrony Państwa;

2) podział obszaru regionu jako podstawę podziału administracyjnego na powiaty i gminy.

3. Plan regionalny może być sporządzany także dla części obszaru regionu.

Art. 5. 1. Plany miejscowe sporządza się na podstawie planów regionalnych. W braku prawomocnego planu regionalnego plan miejscowy będzie sporządzany na podstawie wytycznych regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego i obejmie również rozwiązanie zagadnień należących do planu regionalnego — w zakresie koniecznym do sporządzenia planu miejscowego.

2. Plany miejscowe ustalają:

1) projektowane granice osiedla lub osiedli;

2) przeznaczenie terenów na:

a) zespoły mieszkaniowe z podziałem na tereny mieszkaniowe z uwzględnieniem budownictwa społecznego, tereny przeznaczone pod budynki i urządzenia użyteczności publicznej, w szczególności na cele współżycia społecznego, kulturalno-oświatowe, kultu religijnego, wojskowe, tereny pod zakłady przemysłowe nieuciążliwe dla otoczenia i pod ośrodki biurowo-handlowe oraz inne;

b) place publiczne, parki, skwery, ogrody, place sportowe i inne podobne urządzenia;

c) gospodarkę rolną, leśną, hodowlaną;

d) cele górnicze i przemysłowe z oznaczeniem rodzaju górnictwa lub przemysłu oraz warunków technicznych, jakim istniejące i wznoszone na tych terenach zakłady powinny czynić zadość, aby zmniejszyć lub usunąć ich uciążliwość dla otoczenia;

e) drogi i inne linie komunikacyjne wraz z urządzeniami pomocniczymi;

3) linie rozgraniczające tereny zależnie od ich przeznaczenia;

4) sposób zabudowania terenów za pomocą oznaczenia:

a) linij zabudowania, jakich nie mogą przekroczyć wznoszone budynki bądź w jakich budynki należy wznosić;

b) ilości kondygnacyj oraz dopuszczalnego odsetka zabudowanej powierzchni terenu lub dopuszczalnej intensywności zabudowania, wyrażonej stosunkiem sumy powierzchni wszystkich kondygnacyj budynków do całkowitej powierzchni działki;

c) zarysów pionowych budynków, ich części oraz ogrodzeń;

d) zasad architektonicznego ukształtowania budynków, ich części oraz ogrodzeń;

e) rodzaju zabudowy (zwartej, grupowej, szeregowej, blokowej wolnostojącej lub mieszanej, ogniotrwałej lub nieogniotrwałej);

f) charakteru zabudowy dla poszczególnych zespołów budynków;

5) minimalną powierzchnię działek budowlanych, ogrodniczych, rolnych i innych, tworzonych przy parcelacji lub scaleniu na cele budowlane;

6) podłużne i poprzeczne profile ulic oraz innych dróg lądowych;

7) sieć wodociągową i kanalizacyjną;

8) okresy i sposoby realizacji planu miejscowego.

3. Plany miejscowe sporządza się dla poszczególnych osiedli istniejących lub projektowanych bądź dla części osiedli, bądź dla kilku osiedli łącznie.

Art. 6. Plany zagospodarowania przestrzennego sporządza się w dostosowaniu do wieloletnich planów gospodarczych i inwestycyjnych, ustalanych w trybie przewidzianym przez obowiązujące przepisy prawa.

Art. 7. Minister Odbudowy w drodze rozporządzenia ustala warunki, którym powinny odpowiadać plany zagospodarowania przestrzennego, oraz wydaje przepisy o sposobie sporządzania planów.

Dział III.

Władze.

Art. 8. Do prac w zakresie planowego zagospodarowania przestrzennego kraju powołany jest Główny Urząd Planowania Przestrzennego oraz podległe mu regionalne dyrekcje planowania przestrzennego i miejscowe urzędy planowania przestrzennego.

Art. 9. Na czele Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego stoi prezes, mianowany przez Prezydenta Krajowej Rady Narodowej na wniosek Rady Ministrów.

Art. 10. Do zakresu działania Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego należy:

1) sporządzanie planu krajowego na podstawie własnych prac oraz w wyniku koordynowania inicjatywy właściwych ministerstw;

2) wyrażanie zgody na plany regionalne;

3) przeprowadzanie kontroli inwestycyj i budów co do ich zgodności z planem krajowym, zawieszanie robót prowadzonych niezgodnie z tym planem oraz orzekanie co do potrzeby przywrócenia stanu pierwotnego w przypadkach wykonania robót niezgodnie z planem krajowym bądź regionalnym lub miejscowym;

4) udzielanie opinij w zakresie planowania przestrzennego;

5) ustalanie terminów, w jakich należy sporządzić plany miejscowe.

Art. 11. 1. Regionalne dyrekcje planowania przestrzennego podlegają właściwym wojewodom i wchodzą w skład urzędów wojewódzkich na prawach wydziału.

2. Kierownikami regionalnych dyrekcyj planowania przestrzennego są dyrektorzy mianowani przez Ministra Odbudowy po zasięgnięciu opinii właściwych wojewodów.

Art. 12. Do zakresu działania regionalnych dyrekcji planowania przestrzennego należy:

1) sporządzanie planów regionalnych;

2) wyrażanie zgody na plany miejscowe (art. 28);

3) przeprowadzanie kontroli inwestycyj w przedmiocie ich zgodności z planem regionalnym i zawieszanie robót prowadzonych niezgodnie z tym planem bądź co do robót prowadzonych niezgodnie z planem przez organ państwowy — zawiadamianie o tym jego władzy przełożonej, która wyda zarządzenie o zawieszeniu robót;

4) udzielanie informacyj i opinij w zakresie planów regionalnych.

Art. 13. Miejscowymi urzędami planowania przestrzennego miast wydzielonych są zarządy miejskie, zaś pozostałych osiedli — właściwe wydziały powiatowe.

Art. 14. Do zakresu działania miejscowych urzędów planowania przestrzennego należy:

1) sporządzanie planów miejscowych;

2) przeprowadzanie kontroli inwestycyj w przedmiocie ich zgodności z planem miejscowym i zawieszanie robót prowadzonych niezgodnie z tym planem bądź co do robót prowadzonych niezgodnie z planem przez organ państwowy — zawiadamianie o tym jego władzy przełożonej, która wyda zarządzenie o zawieszeniu robót.

Art. 15. 1. Minister Odbudowy może przekazać:

1) Głównemu Urzędowi Planowania Przestrzennego sporządzenie planu regionalnego lub miejscowgoe;

2) regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego sporządzenie planu miejscowego.

2. W przypadku objętym ust. 1 pkt. 1) postępowanie toczy się według zasad przewidzianych dla planu krajowego.

3. W przypadku objętym ust. 1 pkt 2) postępowanie toczy się według zasad ustalonych dla planu miejscowego ze zmianami określonymi w art. 31.

Art. 16. 1. Jako organy opiniodawcze w sprawach z zakresu planowgo zagospodarowania przestrzennego działają:

1) przy Głównym Urzędzie Planowania Przestrzennego — Główna Rada Planowania;

2) przy regionalnych dyrekcjach planowania przstrzennego — regionalne rady planowania.

2. Rozporządzenie Ministra Odbudowy wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami określi skład, szczegółowy zakres działania, kadencję i sposób powoływania członków Głównej Rady Planowania oraz regionalnych rad planowania.

Dział IV.

Postępowanie przy sporządzaniu planów zagospodarowania przestrzennego.

Rozdział I.

Zasady ogólne.

Art. 17. 1. Główny Urząd Planowania Przestrzennego oraz regionalne dyrekcje i miejscowe urzędy planowania przestrzennego obowiązane są uzgadniać opracowywane plany i udzielane wytyczne z właściwymi władzami i organami publicznymi.

2. W opracowywaniu planu krajowego współdziała z Głównym Urzędem Planowania Przestrzennego Centralny Urząd Planowania.

3. Szczegółowe przepisy w zakresie objętym ust. 1 i 2 wyda Rada Ministrów.

Art. 18. Przy sporządzaniu planów zagospodarowania przestrzennego powinny być rozpatrzone wnioski osób zainteresowanych.

Rozdział II.

Plan krajowy.

Art. 19. Tryb prac przy sporządzaniu planu krajowego określa regulamin, który wyda Minister Odbudowy w drodze rozporządzenia.

Art. 20. Projekt planu krajowego po zaopiniowaniu przez Główną Radę Planowania i przyjęciu przez Radę Ministrów przedkłada się do uchwalenia w trybie ustawodawczym.

Rozdział III.

Plany regionalne.

Art. 21. O przystąpieniu do sporządzenia planu regionalnego ogłasza się we właściwych dziennikach wojewódzkich.

Art. 22. 1. Ogłoszenie o przystąpieniu do sporządzania planu regionalnego zawiera określenie:

1) obszaru, dla którego plan ma być sporządzony;

2) zakresu prac planowania;

3) terminu i miejsca, w których zainteresowani będą mogli zaznajomić się z projektowanymi zasadami planu;

4) terminu, w którym zainteresowani będą mogli zgłaszać wnioski, dotyczące planu.

2. Terminy, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, nie mogą wynosić mniej niż dwa tygodnie.

Art. 23. Plan regionalny po zaopiniowaniu go przez regionalną radę planowania i po wyrażeniu nań zgody przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego, działający w porozumieniu z Centralnym Urzędem Planowania, przedkłada się właściwym wojewódzkim radom narodowym do uchwalenia.

Art. 24. 1. Wojewódzka rada narodowa bądź uchwali plan, bądź odmówi uchwalenia i zwróci go regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego z podaniem powodów.

2. Plan regionalny, uchwalony przez wojewódzką radę narodową, uzyskuje moc obowiązującą z chwilą ogłoszenia go we właściwym dzienniku wojewódzkim.

Rozdział IV.

Plany miejscowe.

Art. 25. 1. O przystąpieniu do sporządzenia planu miejscowego ogłasza się w sposób przyjęty w danej miejscowości, a ponadto przez wywieszenie obwieszczenia w zarządach właściwych gmin w miejscu widocznym na okres co najmniej jednego tygodnia.

2. Za dzień ogłoszenia uważa się ten dzień, w którym nastąpiło ogłoszenie w sposób przyjęty w danej miejscowości lub ostatni dzień wywieszenia obwieszczenia w zarządzie gminnym albo dzień wydania pisma, w którym po raz ostatni ogłoszono obwieszczenie, zależnie od tego, jaki z podanych sposobów ogłoszenia nastąpił najpóźniej.

3. Przepis art. 22 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 26. 1. Plany miejscowe po ich sporządzeniu będą wyłożone do publicznego przeglądu na okres jednego miesiąca, o czym należy ogłosić w sposób przewidziany w art. 25 ust. 1.

2. Jeżeli plan miejscowy obejmuje osiedle albo część osiedla, zniszczone wskutek klęski żywiołowej, okres wyłożenia planu do publicznego przeglądu wynosi co najmniej siedem dni.

Art. 27. 1. Osoby zainteresowane mają prawo zaznajamiać się z planami w terminach podanych w ogłoszeniach.

2. W ciągu następnych dwóch tygodni po upływie okresu wyłożenia można wnosić zarzuty przeciw planom do regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego przez miejscowy urząd planowania przestrzennego.

Art. 28. 1. Po upływie terminu do wnoszenia zarzutów miejscowy urząd planowania przestrzennego przesyła plan regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego wraz z wniesionymi zarzutami i swoimi wnioskami w przedmiocie tych zarzutów.

2. Regionalna dyrekcja planowania przestrzennego bądź wyrazi zgodę na plan, przy czym może wprowadzić do niego zmiany wynikające z treści zarzutów, bądź zwróci go ze swymi wskazówkami miejscowemu urzędowi planowania przestrzennego celem ponownego przepracowania.

Art. 29. 1. Plan miejscowy po wyrażeniu nań zgody przez regionalną dyrekcję planowania przestrzennego podlega uchwaleniu przez właściwą radę narodową.

2. Plany miejscowe uchwalają:

1) dla miast wydzielonych — miejskie rady narodowe;
2) dla miast niewydzielonych — powiatowe rady narodowe, po wypowiedzeniu się miejskich rad narodowych;
3) dla innych osiedli — powiatowe rady narodowe po wypowiedzeniu się gminnych rad narodowych;

3. Brak wypowiedzenia się miejskiej rady narodowej (ust. 2 pkt 2) bądź gminnej rady narodowej (ust. 2 pkt 3) w ciągu miesiąca od dnia otrzymania planu uważa się za zgodę na ten plan.

4. W razie odmowy uchwalenia właściwa rada narodowa zwraca plan z podaniem powodów.

Art. 30. Plan miejscowy po uchwaleniu przez właściwą radę narodową uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w trybie przewidzianym w art. 25.

Art. 31. W przypadku sporządzania planu miejscowego przez regionalną dyrekcję planowania przestrzennego przepisy rozdziału niniejszego stosuje się z następującymi zmianami:

1) zarzuty przeciwko planowi wnosi się bezpośrednio do regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego;
2) przewidziane w art. 28 i 29 ust. 1 funkcje miejscowego urzędu planowania przestrzennego spełnia regionalna dyrekcja planowania przestrzennego, zaś funkcje regionalnej dyrekcji planowania przestrzennego — Główny Urząd Planowania Przestrzennego;
3) plan miejscowy podlega uchwaleniu przez właściwą wojewódzką radę narodową po wypowiedzeniu się miejskiej lub powiatowej rady narodowej;
4) art. 29 ust. 2 nie stosuje się.

Rozdział V.

Koszty. Przechowywanie planów.

Art. 32. 1. Koszty sporządzenia planów krajowego i regionalnych ponosi Państwo.

2. Koszty sporządzania planów miejscowych ponosi gmina.

Art. 33. Plany zagospodarowania przestrzennego przechowują właściwe urzędy planowania przestrzennego, a odbitki planów miejscowych — właściwe zarządy gmin i miejscowe urzędy budowlane. Odbitki należy udostępnić osobom zainteresowanym, jeżeli wyższe względy państwowe nie stoją temu na przeszkodzie.

Dział V.

Zawieszanie rozpatrywania wniosków w okresie sporządzania planów.

Art. 34. 1. Od dnia przystąpienia do sporządzania planu regionalnego albo planu miejscowego organ sporządzający plan może zawieszać rozpatrzenie wniosków bądź o pozwolenie na zmianę przeznaczenia terenu, bądź o pozwolenie na inwestycję, a w szczególności na budowę, odbudowę, powiększenie albo zmianę przeznaczenia budynku, jeżeli zamierzenia te są sprzeczne z projektowanymi zasadami planu. Okres zawieszenia nie może trwać dłużej niż trzy lata, licząc od dnia zgłoszenia wniosku. Ustalenie okresu zawieszenia nastąpi w porozumieniu z władzą powołaną do wyrażenia zgody na plan.

2. Od decyzji wydanej na podstawie przepisu ust. 1 służy odwołanie.

Art. 35. Jeżeli w okresie oznaczonym na podstawie art. 34 ust. 1 plan miejscowy lub regionalny nie uzyska mocy obowiązującej, wówczas wniosek będzie rozpatrywany i sprzeczność zachodząca pomiędzy zamierzoną czynnością a projektowanymi zasadami planu nie będzie mogła stanowić podstawy do wydania decyzji odmownej.

Dział VI.

Skutki uzyskania mocy obowiązującej planów zagospodarowania przestrzennego.

Art. 36. Od dnia, w którym plan zagospodarowania przestrzennego uzyskał moc obowiązującą, stosuje się na obszarze nim objętym przepisy art. 37 — 40.

Art. 37. 1. Celem realizacji planu zagospodarowania przestrzennego służy Państwu i związkom samorządu terytorialnego prawo nabycia w drodze wywłaszczenia terenów przeznaczonych, stosownie do tego planu, na cele użyteczności publicznej lub budownictwa społecznego.

2. Jeżeli po upływie roku od rozpoczęcia właściwego okresu realizacji planu zagospodarowania przestrzennego (art. 5 ust. 2 pkt 8) nie przystąpiono do użytkowania gruntu lub nie podjęto na nim inwestycyj na cele określone w rzeczonym planie, służy Państwu, związkom samorządu terytorialnego oraz jednostkom samorządu zawodowego i gospodarczego prawo nabycia tego gruntu na powyższe cele w drodze wywłaszczenia.

3. Przy korzystaniu z uprawnień przewidzianych w ust. 1 i 2 służy Państwu pierwszeństwo przed związkiem samorządu terytorialnego, a takiemu związkowi — przed jednostką samorządu zawodowego lub gospodarczego. W innych przypadkach o pierwszeństwie orzeka właściwa regionalna dyrekcja planowania przestrzennego.

Art. 38. Zabrania się zmiany przeznaczenia terenów, podejmowania inwestycyj, budowy, odbudowy, przebudowy, powiększania i zmiany przeznaczenia budynków lub innych urządzeń — niezgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego.

Art. 39. 1. Zmiany w planach zagospodarowania przestrzennego mogą być dokonywane jedynie w trybie przewidzianym w art. 17 — 31.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do planów zabudowania, które uprawomocniły się przed wejściem w życie niniejszego dekretu.

Art. 40. Jeżeli, stosownie do planu miejscowego, pomiędzy działkami należącymi do osób prywatnych (art. 5 ust. 2 pkt 3) znajdują się stanowiące własność publiczną skrawki gruntu, które nie nadają się pod budowę, wówczas właściciele działek przed przystąpieniem na nich do nowej budowy lub do powiększenia budynku obowiązani są nabyć te skrawki.

Dział VII.

Przepisy karne.

Art. 41. Kto zmienia przeznaczenie terenów, podejmuje inwestycje lub buduje, odbudowuje, przebudowuje, powiększa lub zmienia przeznaczenie budynków lub innych urządzeń wbrew planowi zagospodarowania przestrzennego lub wbrew zarządzeniom wydanym na podstawie niniejszego dekretu, podlega karze aresztu do 1 roku i grzywny lub jednej z tych kar.

Dział VIII.

Przepisy przejściowe.

Art. 42. Plany zabudowania, które uprawomocniły się przed wejściem w życie niniejszego dekretu, mogą być w ciągu dwóch lat zmienione bez odszkodowania dla osób zainteresowanych.

Art. 43. Do dnia, w którym plan krajowy, regionalny lub miejscowy uzyska moc obowiązującą, władze i organa publiczne są obowiązane uzgadniać z urzędami planowania przestrzennego swoje zamierzenia w sprawach wchodzących w zakres tych planów (art. 3—5).

Art. 44. 1. Na terenie osiedli, objętych przebudową ustroju rolnego, zagadnienia wchodzące w zakres planów miejscowych będą do dnia, w którym plany te uzyskają moc obowiązującą rozwiązywane ze skutkami przewidzianymi w art. 37—41 przez władze ziemskie w porozumieniu z urzędami planowania przestrzennego.

2. Szczegółowe przepisy o właściwości władz oraz tryb postępowania w przypadkach objętych ust. 1 określi rozporządzenie Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Odbudowy.

Art. 45. 1. Do czasu podziału obszaru kraju na regiony w myśl art. 3 ust. 1 pkt 4 tymczasowy obszar regionów określi Główny Urząd Planowania Przestrzennego.

2. Do czasu sporządzenia planu krajowego plany regionalne sporządza się na podstawie wytycznych, udzielanych przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego.

3. Jeżeli tymczasowy obszar regionu ustalony na podstawie ust. 1 obejmuje kilka województw lub ich części, wówczas regionalna dyrekcja planowania przestrzennego podlega wojewodzie właściwemu dla miejsca jej siedziby.

Dział IX.

Przepisy końcowe.

Art. 46. Wykonanie niniejszego dekretu poruczа się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 47. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą przepisy w sprawach uregulowanych niniejszym dekretem, w szczególności art. 7—51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej dnia 25 sierpnia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 514).

116

Dekret z dnia 14 maja 1946 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Funkcjonariuszami państwowymi w rozumieniu niniejszego dekretu są urzędnicy i niżsi funkcjonariusze państwowej służby cywilnej, sędziowie, prokuratorowie oraz asesorowie i aplikanci sądowi, a nadto ci pracownicy przedsiębiorstw, zakładów i instytucyj państwowych, których stosunek służbowy ma charakter publiczno-prawny i nie jest unormowany odmiennie w przepisach szczególnych.

2. Przepisy niniejszego dekretu nie dotyczą profesorów i pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich oraz nauczycieli, jak również wojska i służby bezpieczeństwa publicznego, w tym Milicji Obywatelskiej, Straży Więziennej i Granicznej.

Art. 2. Stosunek służbowy i zasady zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych regulują przepisy prawne, obowiązujące w tym przedmiocie w dniu 1 września 1939 r. z późniejszymi zmianami, o ile przepisy niniejszego dekretu nie stanowią inaczej.

Art. 3. 1. Funkcjonariuszowi państwowemu zalicza się czas jego służby do dnia 1 września 1939 r., zaliczony lub zaliczalny według obowiązujących w tym przedmiocie przepisów prawnych.

2. Prawo do zaliczenia, określonego w ust. 1, traci funkcjonariusz państwowy, który nie zgłosił się ponownie do służby państwowej w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. najpóźniej w ciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego dekretu lub od ustania przeszkody, uniemożliwiającej zgłoszenie się do służby.

3. Warunki i tryb zaliczenia do czasu służby okresu od dnia 1 września 1939 r. ustali rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 4. Władza służbowa może według swobodnego uznania bądź przyjąć ponownie do służby zgłaszającego się funkcjonariusza państwowego, bądź odmówić mu tego przyjęcia.

Art. 5. Odmowę ponownego przyjęcia zgłaszającego się funkcjonariusza państwowego uważa się za zwolnienie go ze służby z zachowaniem nabytych przezeń praw emerytalnych, co nie wyłącza dopuszczalności pozbawienia go tych praw w całości lub w części orzeczeniem dyscyplinarnym.

Art. 6. Jeżeli wskutek zmiany w organizacji władz i urzędów nie ma właściwej władzy służbowej lub jej działalność nie została wznowiona, właściwym dla sprawowania czynności władzy służbowej jest Prezes Rady Ministrów.

Art. 7. Funkcjonariuszowi państwowemu ani jego rodzinie nie służy prawo do uposażenia za okres od dnia 1 września 1939 r. do dnia ponownego objęcia służby państwowej.

Art. 8. Funkcjonariuszowi państwowemu przyjętemu po dniu 22 lipca 1944 r. do służby na stanowisko, do którego przywiązana jest wyższa grupa uposażenia, bez zaawansowania go do tej grupy, może władza służbowa przyznać dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy między grupą uposażenia posiadaną, a przywiązaną do spełnianej funkcji oraz przynależne do tej funkcji dodatki.

Art. 9. Pracownik kontraktowy, zajmujący stanowisko urzędnika lub niższego funkcjonariusza państwowego, jest traktowany na równi z funkcjonariuszem państwowym, mianowanym na stałe, pod względem obciążeń z tytułu podatków i innych opłat publiczno prawnych oraz korzystania ze wszelkich świadczeń z wyjątkiem emerytalnych.

Art. 10. W okresie do dnia 31 grudnia 1947 r. właściwa władza naczelna może bez zachowania warunków i terminów, przewidzianych w odnośnych przepisach służbowych:

a) zmienić grupę uposażenia i stanowisko służbowe funkcjonariusza państwowego,
b) zwolnić go od egzaminu praktycznego,
c) przenieść w stan spoczynku,
d) zwolnić ze służby po uprzednim 3-miesięcznym wypowiedzeniu z zachowaniem przysługujących praw emerytalnych.

Art. 11. Przepis art. 10 nie zwalnia od obowiązku uzyskania zgody Prezesa Rady Ministrów w przypadkach, w których ta zgoda jest wymagana odnośnymi przepisami prawnymi.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu poruczа się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom — każdemu w jego zakresie działania.

Art. 13. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 29 grudnia 1945 r. Równocześnie traci moc obowiązującą dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia

Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego i zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 89).

2. Do czasu odmiennego unormowania pozostaje w mocy rozporządzenie Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o ustaleniu grup uposażenia do tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 90) wraz z późniejszymi jego zmianami.

119

Dekret z dnia 12 czerwca 1946 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych.

(Dz. U. R. P. z dnia 28 czerwca 1946 r. Nr 28, poz. 175).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) wprowadza się zmiany następujące:

1) Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Ustanawia się 12 grup uposażenia zasadniczego według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Kwota uposażenia miesięcznego w złotych
I	3.900
II	3.080
III	2.760
IV	2.340
V	2.030
VI	1.825
VII	1.750
VIII	1.630
IX	1.520
X	1.370
XI	1.280
XII	1.200".

2) Po art. 5 dodaje się nowy artykuł 5a w brzmieniu następującym:

„Art. 5a. Funkcjonariuszowi państwowemu służy prawo do dodatku rodzinnego, którego wysokość oraz warunki pobierania określi rozporządzenie Rady Ministrów".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1946 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 88), zmieniony dekretem z dnia 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 137) oraz z dnia 6 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 267).

120

Dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o utworzeniu i zakresie działania Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

(p. Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 13).

121

Obwieszczenie Prezydenta Krajowej Rady Narodowej z dnia 14 stycznia 1946 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych.

(p. Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 26).

122

Dekret z dnia 20 marca 1946 r. o zmianie ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych.

(p. Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 100).

123

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa.

(p. Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114).

124

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 kwietnia 1946 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Bezpieczeństwa Publicznego, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Leśnictwa, Przemysłu, Żeglugi i Handlu Zagranicznego, Aprowizacji i Handlu, Komunikacji, Poczt i Telegrafów oraz Ziem Odzyskanych o określeniu osób, których przedsiębiorstwa przechodzą na własność Państwa.

(p. Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 115).

125

Dekret z dnia 16 kwietnia 1946 r. o zwalczaniu chorób wenerycznych.
(p. Dz. U. R P. Nr 18, poz. 119).

126

Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 11 kwietnia 1946 r. o mocy obowiązującej orzeczeń sądowych na Ziemiach Odzyskanych
(p. Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 123).

127

Dekret z dnia 31 maja 1946 r. o szczególnym sposobie uiszczania należności z tytułu dodatkowej subskrybcji Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.
(p. Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 137).

128

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 maja 1946 r. o przesunięciu terminu pierwszego losowania premiowego Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.
(p. Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 138).

129

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29 kwietnia 1946 r. o organizacji urzędów zatrudnienia.
(p. Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 144).

130

Rozporządzenie Ministra Administracji Publicznej z dnia 7 maja 1946 r. w sprawie przedłużenia terminu składania deklaracji wierności przez osoby wpisane do trzeciej i czwartej grupy niemieckiej listy narodowej lub do grupy t. zw. „Leistungs-Pole".
(p. Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 147).

131

Dekret z dnia 14 maja 1946 r. o zmianie dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym.
(p. Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 149).

132

Dekret z dnia 17 kwietnia 1946 r. o bibliotekach i opiece nad zbiorami bibliotecznymi.
(p. Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 163).

133

Rozporządzenie Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego z dnia 28 maja 1946 r. o otworzeniu Biura Odbudowy Portów.
(p. Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 171).

134

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 maja 1946 r. w sprawie tymczasowego podziału administracyjnego Ziem Odzyskanych.
(p. Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 177).

135

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 maja 1946 r. w sprawie powołania ekspozytur urzędów wojewódzkich na obszarze Ziem Odzyskanych.
(p. Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 178).

136

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1946 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych.
(p. Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 179).

WYROK WOJSKOWEGO SĄDU P. K. P.

Wojskowy Sąd P. K. P. na sesji wyjazdowej w Poznaniu skazał dnia 28.V.46 r. pom. maszynisty z Parowozowni w Poznaniu Szczepana Wolnego na 1 rok i 6 miesięcy, oraz strażnika konwojenta poc. osob. z Poznania Władysława Ganowicza na 1 rok więzienia za to, że będąc w służbie namawiał Wolny Ganowicza do pobierania łapówki od podróżnych za zezwolenie podróżowania w wagonie służbowym za co uzyskali kwotę około 300 zł.

Adres Redakcji i Administracji Ministerstwa Komunikacji: Warszawa, ul. Chałubińskiego Nr 4.

Warunki prenumeraty kwartalnie 40 zł.
Cena pojedynczego egzemplarza wynosi 10 zł i jest do nabycia w Admin. Wydawn. w Warszawie.
Prenumeratę przyjmuje Administracja Wydawnictw M. K., którą można również wpłacać w P. K. O. konto czekowe w Warszawie Nr I-658.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

Zakłady Graficzne Ministerstwa Komunikacji w Warszawie, Chałubińskiego Nr 4.